

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Syster

genaamd

RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

LIST TEGEN LIST

20 cent

No. 1099

Weinranch, galant als steeds, nam haar het zware werk van het omdraaien van den sleutel uit de hand.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

LIST TEGEN LIST

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

VOETBAL. Hoe het wèl en hoe het niet moet.

Zie pag. 32

HOOFDSTUK I.

DE JUWEELEN VAN FREIFRAU VON BREITENBACH.

Men was er in Duitschland in den laatsten tijd aan gewend geraakt, berichten te lezen omtrent brutale beroovingen, die somtijds zelfs op klaarlichten dag plaats vonden.

Men had er zich blijkbaar reeds bij neergelegd, dat er in de onmiddellijke omgeving van Berlijn motorbussen vol passagiers in den vroege avond werden aangehouden en overvallen door gemaskerde bandieten, alsof men honderd jaren geleden leefde en zich in het Wilde Westen bevond.

Men aanvaardde het reeds als iets normaals, dat er midden op den dag invallen werden gedaan in banken, dat er hoeven en buitenplaatsen werden geplunderd door met geweren gewapende bandieten, dat taxi chauffeurs hun reizigers met de revolver in de vuist geheel uitschudden.

En toch was er nog genoeg verbazing voorhanden, om aandacht te wijden aan den diefstal

der juweelen van Freifrau von Breitenbach, ter waarde van 850.000 Mark, die op onmaspeurlijke en raadselachtige wijze verdwenen waren.

Het feit werd er te interessanter door, daar de Freifrau jong, schoon en nog niet lang weduwe was.

Haar echtgenoot Freiherr von Breitenbach was aan de gevolgen van een jachtongeval overleden, toen zij nog slechts enkele maanden met hem gehuwd was, nauwelijks achttien jaar oud en dus bijna nog een kind.

De von Breitenbachs hadden er steeds voor bekend gestaan, dat zij zeer rijk waren en toen de door Hitler en de zijnen in de kiem gesmoorde communistische opstand dreigde, trok de jonge weduwe zich, vergezeld door een paar trouwe bedienden, terug naar een van haar landgoederen, niet ver van Coblenz gelegen, in het gebied, dat nog niet zoo lang geleden pas door de geallieerde troepen ontruimd werd. En toen

zij er eenmaal was, bleef zij er, nadat de rust was weergekeerd.

Het was een zeer oud kasteel, dat daar hoog op een heuvel gelegen was, niet ver van den linker Rijnsoever en te midden van een boschrijke streek.

Vroeger was het voortreffelijk onderhouden, maar de wreede oorlogsjaren en de daarop gevolgde economische crisis, de algemeene inzinking van het geheele maatschappelijke leven, hadden het oude kasteel doen verwaarloozen, en het was ook niet mogelijk geweest, vooral niet na de jongste revolutie, voldoende werkkrachten te vinden, om het uitgestrekte park, den prachtige tuin en het geheele groote huis behoorlijk in orde te houden.

Tot overmaat van ramp waren tot tweemaal toe afdeelingen communisten komen opdagen, die als het ware onder de oogen van de vreemde bezetting, het kasteel von Breitenbach gebrandschat hadden en de eigenares had toen van geluk mogen spreken, dat zij er het leven had afgebracht.

Zij leefde daar nu sedert een vijftiental jaren teruggetrokken en zag slechts weinige vrienden — allen oprechte monarchisten, die niets liever wenschten, dan dat de republiek weder zoo spoedig mogelijk zou worden omvergeworpen, om plaats te maken voor de monarchie, waarvan zij vurig hoopten, dat zij in al haar luister weder zou herrijzen en dat het republikeinsche tijdperk slechts zou overblijven als de herinnering aan een boezen droom.

Menigmaal hadden er geheime bijeenkomsten plaats gehad, nu eens op het slot Breitenbach, dan weder op één der goederen van andere edellieden, die in de omstreken woonden.

Geruimen tijd geleden had Mathilde von Breitenbach eenige Fransche officieren moeten inkwartieren, maar dit had slechts korten tijd geduurd, en daarna verviel het slot weder tot zijn vroegere sombere, neerdrukkende eenzaamheid.

En nu liet Freifrau von Breitenbach eensklaps weder van zich spreken — haar diamanten waren gestolen, prachtige steenen, die reeds eeuwenlang in het bezit van haar familie waren geweest en waarbij zich in den loop der jaren steeds meerdere hadden gevoegd.

Het was omstreeks tien uur in den morgen van een heerlijken zomerdag, toen een met stof bedekte auto in snelle vaart over den weg reed, die van Coblenz naar Remagen leidt en waaraan, of liever waarnaast het slot Breitenbach gelegen is.

De auto werd bestuurd door een zeer jongen chauffeur, een knaap nog bijna en op de achter-

ste bank zat een heer in een linnen reisjas, een sportpet op het hoofd, den stofbril op het voorhoofd geschoven, met een scherp gesneden gelaat en doordringende oogen, in één waarvan een monocele als het ware vastgeschroefd zat en die volstrekt geen aandacht scheen te schenken aan het verrukkelijke landschap, noch aan de afdeelingen S. S. troepen, welke de auto nu en dan passeerde, maar die met grooten ijver en ondanks het schudden van den wagen, het eene dagblad na het andere verslond, uit een voorraad die wel onuitputtelijk scheen te zijn.

De auto krom steeds verder den heuvel op, zwenkte op den top daarvan een breeden grintweg in, die van den rijksstraatweg afhoog en plotseling als het ware verrees het slot Breitenbach voor het oog van den eenzamen automobilist, die tenslotte met een ongeduldige beweging den geheelen stapel kranten over den rand van de open sportauto in het kreupelhout terzijde van den weg had geworpen.

Het was wel een prachtig oud ridderslot, zooals het kasteel daar oprees op den kruin van den heuvel, vanwaar men een verrukkelijk uitzicht had over een groot gedeelte van den Rijn, die hier in eenige stoute bochten door het heerlijke dal stroomde.

Een vrij groot gedeelte van het kasteel dateerde uit de vijftiende eeuw en was vrij goed geconserveerd.

Een stuk er van, omstreeks het midden van de Achttiende Eeuw door brand verwoest, was in Rococostijl herbouwd en pas laat in de negentiende eeuw had men dit weder opnieuw geres-taureerd.

Het was zeer stil hierboven en de automobilist ontmoette slechts zeer weinig wandelaars.

En toch was het hier een der schoonste plekjes uit den geheelen omtrek.

De geheele heuvel was zwaar beboscht en op zijn top ontsprong een stroompje, dat zich geleidelijk verbreedde en hier en daar in kleine watervallen klaterend van de helling plaste.

Voor al bij het slot en daar rondom was het woud zeer dicht en overal verhieven zich zware hoge boomen met bijna ondoordringbare kruinen.

En de verwaarloozing had er een der meest romantische plekjes van gemaakt, die men zich kan denken.

Het onkruid groeide er welig op, de paden verdwenen bijna onder het mos, de wilde rozen slingerden er hunne ranken, overal woekerden boschanemoontjes, paddenstoelen, varens en allerhande ruig struikgewas.

De auto reed steeds verder, ging het bosch in

— en van de zon viel nu niets meer te bespeuren, want haar stralen werden tegengehouden door het dichte bladerdak.

Hier werd niets vernomen dan het gekwinkeleer der vogels en het verre geruisch van een beekje.

Weer maakte de weg een kromming en nu bevond de auto zich op slechts een honderdtal meters van den hoofdingang van het slot Breitenbach.

Die ingang bestond uit twee geweldige steenen kolommen, waartusschen zich een monumentaal hek bevond, een waar juweeltje van siersmeedkunst, dat echter zwaar geleden had van den tand des tijds.

Van de beide steenen pilaren af, ieder be kroond met een rijzende leeuw, die een schild vasthield strekte zich ter weerszijden een dichtbegroeide heg uit, zoover het oog reikte.

De auto stond voor het hek stil, de man in de reisjas sprong er uit, nog voor de chauffeur van zijn zetel was gekomen, en liep op het hek toe, dat hij trachtte te openen.

Het was echter stevig gesloten.

„U zult moeten bellen, mijnheer!” riep de chauffeur den man in de stofjas toe.

„Dat begrijp ik, ezel!” riep deze terug. „Ik zie tenminste geen kans, om over dit hek van vijf meter hoogte heen te klauteren, zonder gevaar te loopen mijn hals te breken! De vraag is maar — hoe belt men hier, aan den ingang van dit betooverde slot!”

Hij zocht even rond en had eindelijk iets ontdekt, dat er uitzag als de knop van een trekbel.

Hij gaf er een harden ruk aan en met een schor geluid, als een verkouden haan, begon een roestige bel boven aan het hek te luiden, onzichtbaar achter een der pilaren.

Geruimen tijd bleef alles stil en reeds werd de reiziger ongeduldig, toen er met haastige schreden een man kwam aandribbelen met verbazend kromme beenen en wiens bovenlijf gehuld was in een blauw en wit gestreept bediendenbuisje.

„Mooi om op een schoo:steen te zetten, mijnheer!” liet de stem van den jongen chauffeur zich hooren.

„Houd je onbeschaamde opmerkingen voor je, Vincent!” hernam de ander op strengen toon. „Wees niet zoo trotsch op je eigen rechte beenen — je hebt ze toch zelf niet vervaardigd, is het wel? Het oogenblik is ook minder goed gekozen om grapjes te maken — wij komen hier voor een ernstige zaak, bedenk dat!”

Op dit oogenblik was het mannetje met zijn zonderling gevormde loopwerktuigen het hek genaderd en keek een weinig wantrouwend door

de spijlen heen naar de auto, vervolgens naar den jeugdigen chauffeur, tenslotte naar den heer in de gele reisjas.

Toen vroeg hij slechts:

„Wel?”

„Wel — ik zou uw meesteres willen spreken, vriend! Wij worden verwacht!”

„Uw naam?”

„Karl Weinrauch!”

De bediende maakte een geluid als een met lucht gevulde varkensblaas, waarin men met een speld prikt, zeker als gevolg van zijn verbazing, en staarde den beroemden detective aan, zonder in staat te zijn een enkel woord uit te brengen.

Deze keek het mannetje even glimlachend aan en hernam toen, een weinig ongeduldig:

„Als je me genoeg bewonderd hebt, zal je misschien wel zoo goed zijn het hek voor me te openen!”

„Dadelijk, mijnheer, dadelijk! Vergeef mij.. ik dacht...” stotterde de bediende.

Hij had een roestigen sleutel uit zijn zak gehaald, stak dien in het slot van het hek, draaide niet zonder moeite den sleutel om en nu hielp Weinrauch hem zelf het hek openen.

De detective wendde zich vervolgens tot Vincent, zijn jeugdigen en schranderen helper, en zeide:

„Je kunt op mij wachten, Vincent! Zet intusschen je oogen goed open — en als je iets bijzonders opmerkt, komt het me dan zeggen.”

„Goed patroon!” antwoordde de jonge man.

Weinrauch sloot het hek weder achter zich en volgde nu den bediende over het breede tuinpad, hetwelk tusschen twee rijen heesters doorliep tot aan den voet van het terras, uit vijf treden bestaande en dat toegang gaf tot de prachtige bewerkte voordeur van zwaar eikenhout.

Nog voor hij echter deze deur bereikt had, ging een van de talrijke vensterdeuren open welke op dit terras uitzagen, en een jonge vrouw, in een bevallig toilet gekleed, trad te voorschijn en ging met haastige schreden op den detective toe.

Het was Mathilde von Breitenbach, de huidige eigenares van het slot.

Zij reikte Weinrauch haar vingertoppen, waarop de detective een eerbiedigen kus drukte.

„Wat ben ik blij, dat gij er zijt, mijnheer!” riep de jonge vrouw uit. „Kom aanstonds binnen, wat ik u verzoeken mag — dan zal ik u de zaak uiteen zetten!”

„Ik verlang niets liever, mevrouw.” hernam Weinrauch en hij volgde de vrouw des huizes naar een fraai gemeubeld vertrek, dat met vijf groote deurvensters op het terras uitkwam.

Zoodra beiden gezeten waren, begon Mathilde: „Het kan u natuurlijk niet onbekend zijn, mijnheer, dat reeds een paar detectives begonnen zijn met het onderzoek in deze zaak! Ik vernam echter, dat gij toevallig in Coblenz waart, in verband met een proces tegen een paar internationale hoteldieven en ik heb geen oogenblik gearzeld, om u een telegram te zenden, waarin ik u verzocht, mij te willen bijstaan. Gij zijt in Berlijn zeer hoog aangeschreven en gij hebt reeds zaken tot een oplossing gebracht, die onontwarbaar schenen!”

„Ik dank u voor het compliment, mevrouw, en ik verzeker u, dat ik alles zal doen, wat in mijn vermogen is, teneinde u behulpzaam te zijn bij het weder opsporen van uw kostbaarheden. En deel mij nu mede, als ik u verzoeken mag, hoe de zaak zich heeft toegedragen! Sla niets over, ook niet de kleinste bijzonderheid, waarvan gij wellicht denkt, dat zij onbetekenend is — voor een goed detective is niets onbeduidend.”

„Ik zal mijn best doen, mijnheer Weinrauch! Het is natuurlijk bekend, dat de Breitenbachs reeds vele geslachten lang de bezitters zijn geweest van een kostbare collectie juweelen...”

„Neem mij niet kwalijk, dat ik u in de rede val, mevrouw, maar ik zou mij niet gaarne knapper voordoen dan ik ben,” zeide Weinrauch glimlachend. „Ik mag zeggen, dat ik op de hoogte ben van de geldelijke omstandigheden van heel wat personen, ook buiten ons land, maar ik moet u eerlijk bekennen, dat mij het bestaan van uwe collectie nog niet ter oore was gekomen! Ik neem echter aan, dat zij zeer kostbaar moet zijn!”

„Buitengewoon kostbaar, mijnheer! Reeds voor den oorlog werd de waarde geschat op ruim een millioen Mark. De juweelen, die verdwenen zijn, werden nog geen maand geleden getaxeerd op een waarde van 850.000 Mark.”

„Waren het alle afzonderlijke diamanten?”

„Neen. Er waren een paar diademen, armbanden, halssieraden, ringen, oorhangers en broches en verder fraai gezette diamanten. Hier is overigens het lijstje — gij kunt het behouden — het bevat een nauwkeurige beschrijving van de juweelen.” Freifrau Von Breitenbach had Weinrauch onder het spreken een vel papier toegeschoven, hetwelk deze aannam, even inkeek opvouwde en in zijn portefeuille stak.

„Waar bewaarde gij de diamanten?” vroeg hij toen. „Ik heb zoeven de bladen doorgelezen, maar ik zou alles gaarne nog eens uit uw eigen mond willen hooren.”

„Ik zal u de plek aanstonds zelf laten zien, mijnheer! Gij weet wel, hoe onveilig het hier in

de buurt is, er worden voortdurend inbraken gepleegd. In een enkele week tijds hadden er in de onmiddellijke omgeving van het slot niet minder dan vijf inbraken plaats! Het is duidelijk, dat hier een bende aan het werk is, die met groote brutaliteit optreedt. Ik moest er dus op bedacht zijn, mijn juweelen goed te verbergen en daarom had ik ze in den grafkelder gebracht, die zich onder een der zijtorens van het oude gedeelte van dit huis bevindt, en daar heb ik ze zelf verstopt, in een geheime nis, waarvan ik meende, dat het bestaan alleen aan mij bekend was! Daarin moet ik mij helaas vergist hebben — tenminste de juweelen zijn in den nacht van eergisteren op raadselachtige wijze verdwenen.”

„Men heeft geen enkel spoor van braak gevonden, nietwaar?”

„Niet het geringste.”

„Is het mogelijk, een van de bedienden te verdenken?”

„Zij zijn voor een deel reeds vele jaren in mijn dienst — twee hunner kreeg ik van mijn moeder mede — ik schrik er voor terug te gelooven, dat een van hen de diamanten heeft gestolen — zelfs al zouden zij de geheime schuilplaats geweten hebben!”

„Kunt gij niet gevolgd zijn, toen gij de diamanten naar den grafkelder bracht?”

Ik weet het niet — maar ik had mijn voorzorgen goed genomen!”

„Hoe kwaamt gij tot de ontdekking, dat zij verdwenen waren?”

Mathilde scheen een oogenblik met haar antwoord te aarzelen en antwoordde toen een weinig onzeker:

„Ik wilde ze.... nog eens nazien, mijnheer Weinrauch! Ik was ook voornemens, een van de losse diamanten aan een mijner familieleden ten geschenke te geven, die op het punt stond in het huwelijk te treden.”

„Een onbescheiden vraag, mevrouw — ik mag toch niet aannemen, dat deze diamanten uw geheele vermogen vertegenwoordigen?”

„Dat gelukkig niet! Ik bezit nog dit kasteel, een groot landgoed in Pommeren, één in Mecklenburg en de grond is eenige millioenen Mark waard. Bovendien heb ik nog een persoonlijk vermogen, gedeeltelijk buitenlands belegd. Maar ik behoef u natuurlijk niet te zeggen, dat het een zeer groot, een niet te dragen verlies voor mij is!”

„Dat kan ik mij levendig voorstellen, mevrouw!” hernam Weinrauch. „Gij zult mij nu wel toestaan, in uw gezelschap even dien grafkelder te onderzoeken?”

De detective was reeds opgestaan, toen er op

de deur werd geklopt en de krombeenige bediende binnen trad, die op den drempel bleef staan en toen op onderdanigen toon zeide:

„Een brief voor mijnheer Weinrauch!”

„Voor mij?” riep de detective verwonderd uit. „Hoe kan iemand weten, dat ik hier ben? Permitteert gij, mevrouw?”

„Dat spreekt toch vanzelf, mijnheer!” antwoordde Freifrau von Breitenbach.

De detective had den brief uit de handen van

den bediende genomen, verbrak de enveloppe en nam kennis van den inhoud.

Een kreet van verrassing en toorn ontsnapte hem.

De brief bevatte slechts deze weinige woorden:

„Waarde heer Weinrauch! Ik kom helpen zoeken!”

JOHN RAFFLES.”

HOOFDSTUK II.

HET ONDERZOEK.

Weinrauch bleef een oogenblik met starenden blik op den brief turen, totdat de stem van Mathilde hem deed opschrikken.

„Onaangenaam nieuws, mijnheer?” vroeg zij.

„Dat is te zeggen, mevrouw.... zeer onaangenaam is het in ieder geval niet! Staat gij mij toe, dat ik eenige vragen aan uw bediende stel?”

„Doe wat gij wilt, mijnheer!”

De detective wendde zich tot den bediende, die bij de deur was blijven staan en vroeg:

„Wie heeft u dien brief gegeven?”

„Een boerenjongen, mijnheer!”

„Kent gij hem?”

„Heel goed! Hij helpt wel eens bij den tuin-
arbeid.”

„Hij is zeker dadelijk weer weggegaan?”

„Ja, dadelijk nadat hij den brief had afgegeven.”

„Gij weet zeker niet, waarheen hij zich heeft begeven?”

„Hij ging den kant op van het dorp.”

„Woont hij daar?”

„Ja, bij zijn ouders.”

„Zoudt gij kans zien hem dadelijk weder hier te brengen?”

„Ik kan hem Heinrich, den stalknecht, achterna zenden — die heeft heel wat betere beenen dan ik!”

„Doe dat dan, en laat hij den jongen vragen, of hij even op het slot wil komen — zeg maar dat de Freifrau er om verzoekt, dan kan hij niet weigeren!”

De bediende keek zijn meesteres even vragend aan, maar Mathilde knikte hem toe en zeide:

„Doe wat mijnheer Weinrauch je vraagt, Joseph.”

Toen de knecht vertrokken was, vouwde Weinrauch het briefje op en liet het in zijn zak glijden.

Hij scheen er niet verder over te willen spreken en Mathilde von Breitenbach vroeg er dus ook niet naar.

„Als gij het goed vindt, mevrouw, zullen wij

nu eens de plek onderzoeken waar gij de juweelen verborgen hadt!”

„Ik ben dadelijk tot uw dienst!”

Mathilde sloeg de fichu om, welke zij over den arm had gedragen en ging Weinrauch voor, de vensterdeur uit en over het terras naar het breede voetpad hetwelk de detective reeds kende.

Halverwege scheidde zich een zijpad af, hetwelk zij volgden tot aan een haag, die als het ware het nieuwer gedeelte van het oude scheidde.

Er bevond zich een kleine opening in deze haag, juist tegenover het zijpad en achter elkan-
der gingen beiden er door en stonden toen in een groot weiland, hier en daar met prachtige beuken beplant.

Aan hun linkerhand, terzijde van den middelsten vleugel, verhief zich het eeuwenoude gedeelte van het kasteel, dat reeds lang niet meer bewoond werd, daar het hiervoor ongeschikt was geworden.

Op een der hoeken verhief zich een plumpe, machtige, vierkante toren, met een plat dak, omgeven door kanteelen.

Aan den voet bevond zich een kleine, stevige houten deur, met ijzer beslagen en voorzien van een ouderwetsch, ingewikkeld en met een korst roest bedekt slot.

Langzaam over het weiland schrijdend, gingen Mathilde en Weinrauch op den toren toe.

De detective liet zijn blikken overal heen dwalen en toch waren op dit oogenblik zijn gedachten niet geheel en al bij het onderwerp, dat hem nu toch het meeste belang moest inboezemen — zij waren veeleer bij den man, die hem het korte briefje geschreven had, bij den Grooten Onbekende, den Londenschen Avonturier, die er op de een of andere raadselachtige wijze in geslaagd was, te ontdekken, wat hem hier heen had gevoerd.

Een jaar omstreeks geleden had Weinrauch voor het laatst tegenover Raffles gestaan. Met

inspanning van al zijn krachten, met opoffering van zijn nachtrust, terwijl hij zijn schrandereheid tot het uiterste moest inspinnen, was hij er in geslaagd Raffles eindelijk in handen te krijgen. Dat was te Berlijn geweest.

Maar zijn triomf had slechts zeer korten tijd mogen duren!

Nog geen zes uur nadat Raffles goed en wel achter de tralies was gesloten, zag hij reeds kans, zich te bevrijden, en dat op een manier, die tot op den huidigen dag een raadsel voor Weinrauch is gebleven.

Want wel verklapte Raffles menigmaal, zelfs aan zijn vijanden, hoe hij er in geslaagd was, zich uit hun greep te bevrijden — maar alleen dan, wanneer hij er zeker van kon zijn, dat hij zich hierdoor niet zelf benadeelde.

Hoe het ook zij — nog geen vierde deel van een etmaal had Weinrauch er zich op kunnen beroemen zijn Engelschen vijand eindelijk te hebben overwonnen, dien hij reeds langen tijd in het geheim bestreed, zonder dat het openbaar was geworden, terwijl alleen Scotland Yard en enkele ingewijden te Berlijn iets van deze verbitterde worsteling afwisten.

En in den grond van zijn hart moest de Deutsche detective, of hij wilde of niet, de weergalooze stoutmoedigheid en de grenzeloze schrandereheid bewonderen van den Grooten Onbekende, die hem telkens en telkens opnieuw bedotte en om den tuin wist te leiden, indien zijn avontuurlijke geest hem naar Berlijn voerde.

Intusschen was Mathilde von Breitenbach verder gewandeld, en Weinrauch keerde weder tot het tegenwoordige terug.

Hij wierp tersluiks een blik op het schoone gelaat van de vrouw, die naast hem liep, en mompelde voor zich heen:

„Wel beschouwd is het meer dan zonde, dat ik hier in functie van detective ben! Onze waarde Freifrau is zeer aantrekkelijk, en eigenlijk ziet zij er volstrekt niet uit, zooals men zich een ontroostbare weduwe gewoonlijk voorstelt. Toch moet haar het verlies van haar juweelen zeer treffen, ondanks haar grooten rijkdom en het zal niet van mij afhangen, als ik er niet in slaag, haar die weder terug te bezorgen.”

Mathilde en de detective hadden nu den hoek van den ouden toren bereikt, en hier gekomen haalde de jonge vrouw een zwaren sleutel te voorschijn, en stak dien in het slot van de deur.

Weinrauch, galant als steeds, trad naderbij, en nam haar het zware werk van het omdraaien van den sleutel uit de handen.

Toen hij het slot had opengedraaid vroeg hij: „Is dit de eenige deur van den toren?”

„Ja, mijnheer.”

„Gij zijt dus door deze zelfde deur gegaan, toen gij de diamanten in den grafkelder bracht?”

„Zoo is het!”

„Dan moet ik u zeggen, mevrouw, dat het geluid van dit oude, roestige slot op vrij grooten afstand moet zijn gehoord! Wanneer hebt gij de diamanten in veiligheid gebracht — ik meen, hoe laat was dat?”

„Om elf uur in den avond!”

„Hebt gij er u van overtuigd, dat niemand u volgde?”

„Waarom zou men dat gedaan hebben?”

De detective glimlachte, en antwoordde:

„Louter uit nieuwsgierigheid! Om eens te zien, wat gij wel zoo laat in den avond wilde uitvoeren! Apropos — waar wordt de sleutel bewaard, waarmede ik nu het slot van de kleine poort geopend heb?”

„Die heeft steeds in een rommelkist gelegen, tot op het oogenblik, waarop ik den ouden grafkelder voor mijn doel wilde gebruiken. Gij moet weten, dat daar reeds sedert meer dan een eeuw geen enkel lid van ons geslacht meer wordt begraven! Daarna bewaarde ik den sleutel steeds in mijn brandkast!”

„Duurde het verstoppjen van de juweelen lang?”

„In het geheel niet! Ik ben nauwelijks een kwartier in den kelder geweest — ik verzeker u, dat het daar beneden verre van aangenaam was!”

„Daarvan zullen wij ons aanstonds zelf eens overtuigen, mevrouw!”

Mathilde von Breitenbach en de detective waren nu door de lage poort gegaan, zoo laag dat beiden zich moesten bukken, en stonden nu aan het begin van een zeer smalle en korte gang — niet langer dan de muur van den toren dik was, dat wil zeggen bijna een meter.

Twee stappen waren dus voldoende om haar ten einde te loopen, en toen bevonden de twee personen zich in het binnenste van den toren.

Het was hier tamelijk duister, want het inwendige werd slechts verlicht door een viertal spleten in den muur, waarvan de bovenste twee zich op ruim tien meter van den vloer bevonden, de onderste vijf meter lager.

Het dak van den toren was verweerd, en door de retsen van de planken zoldering heen kon men hier en daar de blauwe lucht zien.

Een paar torenvalken, in hun rust opgeschrikt, vlogen krijschend door den toren, en verdwenen toen door een der smalle raamgaten.

„Het is hier des avonds natuurlijk stikdonker?” begon Weinrauch, na aandachtig te heb-

ben rondgezien, zoodra zijn oogen aan de halve duisternis gewend waren. „Gij hadt zeker licht bij u?”

„Een kaarslantaarn!”

„Nu, het is al heel onwaarschijnlijk, dat men het zwakke schijnsel van zulk een lantaarn door de smalle gaten heen heeft gezien, die zoo hoog zijn aangebracht!” hernam de detective. „Zeg mij eens, mevrouw — hadt gij de deur achter u gesloten?”

„Daar ben ik niet heel zeker van, mijnheer!”

„Het is dus niet ondenkbaar, dat men u bespied heeft?”

„Integendeel, mijnheer Weinrauch — ik acht dat zelfs waarschijnlijk! Dat moet wel geschied zijn! Hoe had men anders kunnen weten, waar ik de juweelen verborg?”

„Een zeer juiste opmerking, mevrouw! Waarlijk, gij zoudt geen slechte detective zijn! En laat ons nu verder gaan! Ik vermoed, dat die opening daar in den vloer, die met een luik is bedekt, den toegang naar den grafkelder afsluit?”

„Ja, mijnheer!”

„Dan zullen wij het luik eens optillen!”

De detective ging er heen, greep het oude, half vermolmde luik bij den zwaar verroesten ring, en trok het overeind, waarna het boveneinde rustte tegen den binnenwand van den toren.

„Dat luik is tamelijk zwaar, mevrouw! Het verwondert mij, dat gij dat ding geheel alleen hebt weten open te krijgen.”

„O, ik ben sterker dan gij denkt!” hernam Mathilde von Breitenbach lachend. „Doe het maar weer dicht, als gij wilt, dan zal ik u laten zien, waartoe ik in staat ben!”

„Geen kwestie van, mevrouw — ik geloof u zoo wel!” hernam Weinrauch met een hoffelijke buiging.

Hij had zijn krachtige elektrische zaklantaarn reeds ontstoken, en begon nu de smalle, ongelijke treden af te dalen van de steenen trap, die naar den grafkelder voerde.

Mathilde volgde hem op den voet, en een oogenblik later stonden beiden in een bedompten, ruimen kelder, een waar dorado voor padden, muizen, kleine hagedissen en ander ongedierte, en waarvan de muren vochtig waren uitgeslagen en hier en daar met korsten schimmel overdekt.

Nauwelijks zichtbaar waren hier en daar in den vloer zerken aangebracht, die de laatste rustplaats afsloten van voorouders van Mathilde von Breitenbach.

Op geregelde afstanden bevonden zich in de muren diepe nissen, die waarschijnlijk in vroeger eeuwen gediend hadden om er fakkels neer

te zetten, bij gelegenheid van een begrafenisplechtigheid.

De steenen waren hier en daar door ouderdom verweerd of losgeraakt.

Mathilde trad aanstonds op een van deze nissen toe, en wees er met uitgestrekte wijsvinger naar, terwijl zij zeide:

„Dat is de nis, waar ik de diamanten in verborgen had. Een van de voorste steenen zit los, en men kan er hem vrij gemakkelijk uitlichten. Daar achter is een ruimte, groot genoeg om er mijn kistje met kostbaarheden in te kunnen plaatsen!”

Weinrauch had den steen reeds aangevat, en trok hem niet zonder moeite uit den muur.

„Mijn respect voor uw spierkracht, mevrouw!” zeide hij glimlachend, nadat hij den steen op den vloer had geplaatst. „Dat grapje weegt op zijn minst 35 kilo! En daar hebben wij dus de holte, waarin zich nog slechts twee dagen geleden voor een waarde van 850.000 Mark juweelen bevond!”

Hij stak de hand in de opening, belichtte haar met zijn elektrische zaklantaarn, en zocht met de grootste zorgvuldigheid naar eenig spoor.

Hij wist echter maar al te goed, dat het zeer moeilijk, zoo niet onmogelijk zou zijn, hier naar vingerafdrukken te zoeken.

Zelfs met behulp van zijn vergrootglas kon hij dan ook niets van dien aard vinden.

Hij bukte zich nu, en bekeek met groote nauwkeurigheid den steenen vloer van den grafkelder, die met een tamelijk dikke laag stof was bedekt.

De indrukken van voetstappen waren daarin duidelijk te zien.

Na ongeveer tien minuten richtte Weinrauch zich weder op, en zeide hoofdschuddend:

„Ik zou bijna moeten aannemen, dat hier een vrouw aan het werk is geweest! Ik vind slechts afdrukken van zeer kleine voeten — en daar zijn de mijne! Gij kunt toch uw personeel volkomen vertrouwen?”

„Dat hoop ik tenminste!” riep Mathilde von Breitenbach uit. „Maar het is helaas maar al te waar, dat men in de huidige tijdsomstandigheden, en vooral in ons land, niemand meer kan vertrouwen!”

„Zijn alle bedienden lang bij u in dienst?”

„Drie hunner zijn al bijna veertig jaren in dienst van mijn familie, mijnheer, en zij zijn aan mijn zijde gebleven, door alle omstandigheden heen, met onverbreekbare trouw, en ik zou even goed mijzelf kunnen verdenken, als hen!”

„En de overigen?”

„De overigen zijn nog pas zeer kort bij mij in

dienst — van zeven maanden tot drie maanden op zijn hoogst! Het is zeer moeilijk, tegenwoordig dienstpersoneel te vinden, want de eischen zijn abnormaal hoog, en dat niet alleen op geldelijk gebied! Ik zou echter niet gaarne willen zeggen, dat een van die lieden in staat zou zijn, mij na te sluipen en te bestelen! Aan den anderen kant echter blijf ik er bij, dat er iets dergelijks gebeurd moet zijn, anders is het onverklaarbaar, dat men de bewaarplaats van de juweelen ontdekte.”

„Is er geen van die bedienden sindsdien vertrokken?”

„Zij zijn er allen nog!”

„In ieder geval zal ik hun gangen nauwkeurig laten gadeslaan, mevrouw — want het ligt inderdaad het meest voor de hand, dat een van de bedienden de schuldige of althans de medeplichtige moet zijn. En nog een paar vragen! Wat hebt gij gedaan, nadat gij de juweelen hadt weggesloten?”

„Ik ben de trap weder opgegaan, ik heb het luik gesloten, ik heb den toren verlaten, de deur gesloten, en den sleutel in het slot omgedraaid. Vervolgens ben ik naar het kasteel teruggekeerd, en dadelijk daarop heb ik mij ter ruste begeben!”

„En gij hebt volstrekt niets verdachts gezien? Geen gedaante, die rondsloop? Geen lichtschijnsel?”

„Licht heb ik zeker niet gezien, mijnheer maar... ik meen mij wel te herinneren, dat ik bij het verlaten van den toren op den straatweg een auto zich in snelle vaart heb hooren verwijderen!”

„In welke richting?”

„In de richting van Nauheim!”

„Dat is in ieder geval iets!” riep Weinrauch uit. „Ik moet u echter zeggen, dat het niet veel is! Het is natuurlijk wel mogelijk, dat de wegrijdende auto eenig verband houdt met den diefstal! Ik erken echter dat het late uur in ieder geval een verdacht element is! Hoe lang is het geleden, dat gij de juweelen hebt verborgen?”

„Vandaag is het juist een week geleden!”

„En eergisteren hebt gij de verdwijning van uw kostbaarheden ontdekt?”

„Ja, omstreeks negen uur in den morgen.”

„Ik wil u niet verhelen, mevrouw, dat dit een noodlottige omstandigheid is,” hernam Weinrauch, zenuwachtig met zijn monocle spelend. „Bijna een geheele week is er dus voorbij gegaan — en in een week kan heel wat geschieden! Hier in Deutschland doet men met diamanten niet veel meer — en de kans is zeer groot, dat de dieven getracht hebben de sieraden over de grens van Holland te smokkelen, waar zij nog altijd zeer duur betaald worden! Voor ik het vergeet — wat was ook weer de reden, waarom gij uw juweelen in den grafkelder hadt weggeborgen?”

„Omdat ik bevreesd was voor de rondzwervende bandieten, die men hier in den laatsten tijd heeft zien opdagen. Zelfs voor de landloopers was ik bevreesd! En het blijkt nu maar al te zeer, dat de voorzichtigheid de wijsheid menigmaal bedriegt!” voegde Mathilde von Breitenbach er zuchtend aan toe.

Onder het spreken hadden de Freifrau en Weinrauch den toren weder verlaten, waarop de detective den sleutel weder in het slot om-draaide, het zware ding in zijn zak stak, en zeide:

„Vergun mij thans, dat ik afscheid van u neem, mevrouw! Ik wil hier op deze plek nog wat onderzoeken — het resultaat hoop ik u aanstonds mede te deelen!”

„Tot straks dan, mijnheer!” zeide Mathilde, terwijl zij den detective haar fijne blanke hand toe stak, waarover deze zich opnieuw heenboog, om er een kus op te drukken.

Terwijl zij zich met lichten tred over het grasveld verwijderde, keek Weinrauch haar na, terwijl hij zijn monocle aan het koordje heen en weer liet schommelen, en zijne dunne lippen plooiden zich tot een zonderlingen glimlach, toen hij voor zich heen mompelde:

„Een mooie vrouw — en ook een slimme vrouw! Maar waarom voor den drommel zegt ze mij de waarheid niet!”

HOOFDSTUK III.

WAAR RAFFLES ZICH MET DE ZAAK BEMOEI.

Eenige uren voordat Karl Weinrauch begonnen was met zijn onderzoek in de zaak van de gestolen juweelen, reed een groote grijsgeschilderde toerwagen bestuurd door een chauffeur van herculischen lichaamsbouw, in zeer snelle vaart over den breeden weg, die van Keulen naar Coblenz voert, en evenals de spoorlijn den linkerover van den Rijn volgt.

In den wagen tegen de zonnestrallen beschut door een Amerikaansche kap, zaten twee heeren, die men zou houden voor rijke touristen, maar die inderdaad niemand anders waren dan John Raffles, de Groote Avonturier en zijn vriend Charles Brand, dien hij in tal van zijn ondernemingen trouw aan zijn zijde had gevonden.

Menigmaal, en het allerliefst zelfs, trad Raffles geheel alleen op, en verliet hij zich uitsluitend op zijn eigen kracht, maar toch gebeurde het ook vaak, dat Brand, zijn eenige vriend, die te Londen met hem in hetzelfde huis woonde, aan zijn avontuurlijke strooptochten deelnam.

Niet zoodra had Raffles te Londen vernomen van de verdwijning der juweelen van Freifrau von Breitenbach, of hij nam het besluit, zich naar Duitschland te begeven, teneinde te trachten, de stoutmoedige roovers zoo mogelijk zelf te achterhalen — of anders de juweelen af te nemen van den detective, wie het ook zijn mocht, die er in mocht slagen, ze op te sporen.

Hier en daar snijdt de straatweg de spoorbaan.

En het was bij een van deze spoorwegovergangen, waarvoor de afsluitboomen waren neergelaten, ten einde een sneltrein te laten passeeren, dat Raffles, die onmiddellijk op reis was gegaan, nadat hij het telegrafisch bericht omtrent den diefstal in de „Times” had gelezen, onder meer voertuigen, die een oogenblik moesten wachten, een snelle auto ontwaarde, bestuurd door een zeer jeugdigen chauffeur, en waarin een heer met stofjas en sportpet gezeten was.

Hij stootte Brand in de zijde, en zeide op gedempten toon:

„Zie je die blauwe Opel daarginds?”

„Ja — een mooie en blijkbaar snelle wagen! Hoezoo?”

„Kijk dan ook eens naar den man, die er in zit! Vlug — hij ziet juist dezen kant uit.”

Brand wendde zijn blik in de aangeduide richting, en uitte een zachten kreet van verbazing: „Karl Weinrauch!” zeide hij op gedempten toon.

„Ja, hij is het, Brand!” hernam Raffles. „Het is mijn waarde tegenstander, de man, dien ik het liefst bestrijd zoodra ik het Kanaal ben overgestoken, omdat hij het schranderst, het geestigst, en de meest vindingrijke van alle Duitsche detectives is!”

„Wat zou hij hier doen?”

„Dat kun je wel begrijpen! Wij zijn hier op nauwelijks een half rijdens van Coblenz — en een kwartier hier vandaan moet het slot Breitenbach liggen! Ik weet, dat Weinrauch zich dezer dagen te Berlijn heeft opgehouden, teneinde er een internationalen hoteldief te knippen, wat hem dan ook uitstekend gelukt is, en wanneer hij zich thans hier bevindt, dan is het, omdat hij door Freifrau von Breitenbach geroepen werd!”

„Gevaarlijk! Heel gevaarlijk, die nabuurschap!” meende Brand.

„Waarom? Je gelooft toch zeker niet, dat hij me zal herkennen?”

„Laten we daar nooit al te stellig op rekenen! Je weet je voortreffelijk te vermommen, beter dan wie ook, en zeker nog heel wat beter dan Weinrauch zelf, die toch meester is in de kunst, maar hij heeft scherpe oogen, en hij zoekt natuurlijk nog altijd naar je!”

„Toch zeker niet hier vlak bij Coblenz?” hernam Raffles spottend.

Toevallig wendde de bekende detective zich juist op dat oogenblik nog wat meer om, en keek

Raffles recht in het gezicht.

Maar niets op zijn gelaat, geen zenuwachtige trekking, geen trilling van de wimpers duidde aan, dat hij Raffles herkend had.

Hij zag hem klaarblijkelijk aan voor een rijken tourist, die in zijn eigen auto reisde.

Het volgende oogenblik had Weinrauch het gelaat al weder afgewend, en wijdde nu zijn aandacht aan den trein, die met donderend geweld voorbijraasde.

De slagboomen gingen op, en de vijf of zes auto's en andere voertuigen, die aan weerszijden hadden moeten wachten, konden hun weg voortzetten.

Geen kwartier later behoefde Raffles meer te twifelen, of het slot Breitenbach was inderdaad het doel van Weinrauch's reis.

En daarop schreef hij hem het ons reeds bekende briefje, hetwelk den detective zoo verraste en versteld deed staan.

Vervolgens reed Raffles door naar Coblenz, want daar dacht hij zijn hoofdkwartier op te slaan, en vandaar zou hij ook, als de nood drong, het gemakkelijkst weder kunnen vluchten.

Hij huurde een kleine villa, aan den weg naar Remagen gelegen, betaalde een maand vooruit, liet Henderson, den chauffeur, levensmiddelen inslaan, en had nu, zooals hij lachend opmerkte, desnoods een beleg van veertien dagen kunnen uithouden.

Terwijl de beide vrienden, nadat alles geregeld was, en de koffers waren ontpakt, zich hadden verfrischt, en Henderson met bekwamen spoed de lunch had bereid en opgediend, begonnen zij te spreken over het voorval, dat hen hier had gebracht.

„Je moet het mij niet ten kwade duiden, Raffles,” aldus ving Brand aan, „maar het is mij niet recht duidelijk, wat wij hier doen! Uit het telegrafisch bericht in de Engelsche bladen maak ik namelijk op, dat de diefstal reeds zes dagen heeft plaats gehad! Geloof jij zelf wel aan de mogelijkheid, nog een gedeelte van die juweelen te kunnen achterhalen?”

„Ik wil er geen gedeelte van — ik wil ze alle!” zeide Raffles droogjes. „Het is ook volstrekt niet zeker, dat de roof al zoo lang geleden is!”

„Goed en wel — maar het zou wel eens kunnen zijn, dat de dieven zich met hun buit op een plaats bevinden, waar je hen heel moeilijk zoudt kunnen bereiken.”

„Waar bijvoorbeeld?”

„Wel, in Nederland! Het is bekend, dat dit land een voortreffelijke gelegenheid biedt, om edelsteen en op slinksche wijze van de hand te

doen! Ik behoef je alleen maar te herinneren aan de diamanten, die destijds door de holsje-wiki ontstolen werden aan de bezitters, als het ware bij kisten vol, en die door agenten van de Sovjet-Regeering op handige wijze in Holland werden binnengevoerd, om daar voor een flinken prijs aan den man te worden gebracht.”

„Welnu, als onze onderzoekingen ons in die richting mochten voeren — dan zullen wij eenvoudig naar Nederland gaan! Je weet, dat ik een zwak heb voor het natuurschoon van dat kleine land, en ik zou het lang niet onaangenaam vinden, als ik het nuttige met het aangename kan verbinden!”

„Maar het zal onmogelijk zijn, het spoor van de dieven te hervinden, als ik het bij het rechte eind heb, Raffles!”

„Het zal lastig zijn — maar onmogelijk niet, Brand!” hernam Raffles bedaard. „Het spreekt vanzelf, dat wij reeds veel gewonnen zullen hebben, als wij weten wie de dieven waren — en daarom juist zijn wij hier!”

„En als Weinrauch je voor is?”

„Daar zal ik voor waken! Hij moet voortdurend in het oog gehouden worden — en dadelijk na de lunch zullen wij eens een kijkje gaan nemen in de buurt van het slot Breitenbach, en zien wat daar omgaat! Ik moet eens met de Freifrau von Breitenbach spreken — zij moet mij inlichtingen verschaffen!”

„Maar zal zij dat doen?”

„Waarom niet? Ik zal mij uitgeven voor detective, en waarom zou zij dan weigeren, mij de noodige hulp te verlenen?”

„Waarom? Omdat zij er Weinrauch reeds heeft bijgehaald!”

„Dan zal ik zeggen, dat ik een helper ben van Weinrauch!”

„Maar de jonge Vincent, zijn assistent, is niet veel meer dan een knaap!”

„Die knaap heeft op de auto moeten letten, en de eigenares van het slot zal hem wel niet hebben gezien. En al was dat wel zoo — Weinrauch kan er toch wel meer helpers op na houden, dan dien melkmuil — die het mij, tussehen haakjes, toch al een paar maal lastig genoeg heeft gemaakt! Kort en goed — wij gaan er aanstonds maar eens op af!”

„Je neemt me dus mee?”

„Ja, maar ik zal toch alleen met de Freifrau spreken. Jij kunt intusschen een oogje in het zeil houden, en eens zien, of je Weinrauch niet kunt ontdekken!”

De beide vrienden beëindigden snel hun maaltijd, en daarop moest Henderson weder met de auto voorkomen.

De brave reus kende in dit gedeelte van Duitschland voortreffelijk den weg, en Raffles had dus niets anders te doen, dan hem den naam van het slot te noemen.

Ongeveer twintig minuten later stond de auto stil op een honderdtal meters van het ingangshek tusschen de zware, massieve pilaren, waarop de steenen leeuwen den bezoeker grimmig aanstaarden.

Heinde en ver was geen ander voertuig te ontdekken, en de beide vrienden mochten het er dus voor houden, dat de detective reeds weder vertrokken was.

Toen Raffles op het punt stond uit de auto te stappen, hield Brand hem nog even terug met de vraag:

„Zeg mij eens, Raffles, zal Mathilde von Breitenbach het niet vreemd vinden, dat er zoo spoedig, nadat Weinrauch vertrokken is, een van zijn assistenten komt opdagen?”

Raffles haalde de schouders op en antwoordde:

„Ik zal haar wel iets op de mouw spelden! Let goed op, laat Henderson de auto weder laten omkeeren, en wachten tot ik terug kom. Wordt niet ongeduldig, want het kan misschien wel een uur duren! Je zult je overigens den tijd van het wachten niet behoeven te beklagen, want je ziet, dat je van hier een heerlijk uitzicht over het Rijndal hebt!”

Brand wierp een blik om zich heen, en hij moest erkennen, dat Raffles niet te veel had gezegd.

Inderdaad — het slot Breitenbach was gelegen in een der schoonste streken van het Rijngebied.

De trotsche stroom stuwde zijn kalme wateren op een diepte van ongeveer 150 Meter door het groene dal, waarvan de hellingen op deze plek voor een groot gedeelte met wijndruiven beplant waren.

Hier en daar, vooral op den tegenovergestelden oever, verhieven zich de schilderachtige bouwvallen van de oude roofridderburchten en kasteelen, en verder weg waren de toppen zichtbaar van heerlijke dennebosschen, die de heuvels bedekten, welke zich hier en daar tot op een hoogte van drie honderd Meter verhieven, en verder naar het Oosten overgingen in het Zevengebergte.

Reeds stond Raffles bij het hek.

Hij schelde aan, en de bediende met zijn kromme beenen, met wien wij reeds hebben kennis gemaakt, kwam aandribbelen, en keek eenigszins verwonderd door de spijlen van het hek naar den vreemdeling.

„Is je meesteres thuis, goede vriend?” vroeg Raffles.

„De Freifrau is thuis, mijnheer maar....”

„Zij zal toch wel bezoek kunnen ontvangen?”

„Ik weet het niet — ik zal het eens gaan vragen!”

Hij had intusschen het hek reeds geopend en liet den bezoeker binnen.

Aan zijn zijde schreed Raffles over het breede tuinpad, en besteede de trappen van het bordes.

Joseph liet hem in een klein, fraai gemeubeld salon, en verzocht hem toen, zijn naam te noemen.

„Dien zal ik je aanstonds zeggen, goede vriend, — maar deel mij eerst eens mede, of mijnheer Weinrauch hier reeds geweest is?”

„Hij is nog geen twee uur geleden vertrokken!”

„Dat dacht ik wel! Welnu, ga dan aan je meesteres zeggen, dat Philip Houston haar wenscht te spreken, die door mijnheer Weinrauch is afgezonden, om haar nog enkele bijzonderheden te vragen, welke hem waren ontschoten, en om zelf nogmaals een grondig onderzoek in te stellen in de buurt van den grafkelder, waaruit de juweelen geroofd zijn.”

Joseph had Raffles zwijgend een stoel toegeschoven, en hij verliet nu het vertrek, waar eenige minuten later Mathilde von Breitenbach binnentrad.

Raffles was onmiddellijk opgestaan, en maakte een hoffelijke buiging voor de Freifrau, die hem eenigszins verwonderd van het hoofd tot de voeten opnam.

Zij maakte een uitnoodigend gebaar om weder plaats te nemen, maar Raffles zeide:

Ik dank u, mevrouw — ik zal liever blijven staan! Ik wil niet lang misbruik maken van uw tijd! De bediende moet u reeds gezegd hebben, dat ik een helper ben van Karl Weinrauch, dien gij in den arm hebt genomen, om de betreuwenswaardige zaak van de juweelen tot klaarheid te brengen!”

„Eigenlijk gezegd wist ik niet, dat mijnheer Weinrauch er een Engelsche medewerker op nahield!” zeide Mathilde von Breitenbach. „Wat is het doel van uw bezoek?”

„Niets anders, mevrouw, dan in opdracht van mijnheer Weinrauch de geheele omgeving hier nogmaals nauwkeurig te onderzoeken.”

„Mijn bediende sprak van nadere bijzonderheden, die gij van mij wenscht te vernemen. Ik meen, dat ik mijnheer Weinrauch alles gezegd had, wat er te zeggen viel.”

„Duidt het mij niet ten kwade, mevrouw, maar men kan wel zien, dat gij mijnheer Weinrauch

nog niet goed kent!" hernam Raffles glimlachend. „Hij houdt er een zeer merkwaardige wijze van werken op na, somtijds verbaast hij mij door zijn geweldige scherpzinnigheid, en dan weder moet ik de opmerking maken, dat hij tijdens een onderzoek enkele voor de hand liggende zaken, die zelfs den leek niet zouden ontsnappen, onopgemerkt laat voorbijgaan. Het is waar, dat zij hem steeds later invallen, en dan is het mijn taak — en geen zeer aangename taak zooals gij wel begrijpen zult — om het verzuim te herstellen, en zijn feitenmateriaal aan te vullen. Zoo gaf hij mij ook hedenmiddag, even nadat hij het kasteel verlaten had de opdracht, u nog enkele vragen te stellen, die hem waren ontschoten."

Mathilde haalde even de schouders op, en zeide toen:

„Vraag, wat gij wilt, mijnheer! Alleen moet het mij van het hart, dat ik mij volstrekt niet kan begrijpen, wat er nu nog te vragen valt! Ga echter uw gang."

„Mijnheer Weinrauch verlangt om te beginnen te weten, wanneer men hier voor het laatst verdachte lieden in de buurt heeft gezien."

„Nauwelijks veertien dagen geleden, mijnheer! Hun verschijning bracht mij juist op het denkbeeld, mijn kostbaarheden te verbergen."

„Traden zij groepsgewijze op."

„Het was een bende van vier mannen, zoo talrijk waren zij althans toen ik hen persoonlijk zag!"

„Hebben zij in het geheel geen bedreigingen geuit, voor zoover gij weet?"

„Zij hebben Joseph, mijn bediende, die juist van het naburige dorp terugkeerde, toegeschreeuwd, dat het spoedig mijn heurt zou zijn!"

„Zijn er sindsdien eenige van die mannen hier in de omstreken gezien?"

„Ja, twee, die hier misschien zijn achtergebleven om spionagedienst te verrichten of als agent van het hoofdkwartier der bende."

„Zijn zij nog gezien, nadat gij de diamanten vermist hebt?"

„Neen."

Raffles scheen even na te denken, noteerde iets in zijn opschrijfboekje en zeide toen:

„Vergunt gij mij den grafkelder nog eens te onderzoeken, mevrouw?"

„Maar lieve hemel, dat heeft uw medewerker toch nog slechts weinige uren geleden gedaan?"

„Ongetwijfeld mevrouw — maar Weinrauch weet, dat ik, al zeg ik het zelf, een bijzonder

scherp opmerkingsvermogen heb, en het is niet ondenkbaar, dat mij zaken opvallen, die hem verborgen zijn gebleven."

„Nu, doe wat gij wilt!" hernam Mathilde von Breitenbach. „Gij zult mij echter wel verontschuldigen — ik heb geen tijd, om u persoonlijk te vergezellen. Een van mijn bedienden zal wel met u medegaan, om u den weg te wijzen!"

„Wist die bediende dan, waar die juweelen verborgen waren?"

„Van te voren niet, evenmin als een der anderen, of wie dan ook. Maar nu kent bijna iedereen de plek, nu er volstrekt geen reden meer was om haar geheim te houden," antwoordde Mathilde.

„Dat had ik zelf ook wel kunnen begrijpen, mevrouw, waaruit blijkt, dat ik zelf ook verre van onfeilbaar ben! De zaak is, dat Weinrauch en ik elkander op merkwaardige wijze aanvullen!"

„Vreemd, dat hij mij in het geheel niet over u gesproken heeft, en uw komst heeft aangekondigd!" hernam Mathilde von Breitenbach.

Maar Raffles liet zich niet zoo spoedig uit het veld slaan.

„Dat is de gewoonte van Weinrauch niet, mevrouw," zeide hij. „Men verneemt maar hoogst zelden iets van zijn plannen, zelfs al zijn zij schijnbaar nog zoo onbeteekenend. Ik ken maar zeer weinig menschen, die zoo uitstekend weten te zwijgen als mijn medewerker!"

Reeds had Mathilde de hand op den electrischen knop naast de deur gelegd, en even later trad Joseph de krombeenige bediende, binnen.

De jonge vrouw wendde zich tot den ouden man met de woorden:

„Joseph, je zult dezen heer den weg wijzen naar den grafkelder. Hier is de sleutel, dien mijnheer Weinrauch mij zooeven heeft teruggegeven. Breng hem dadelijk weder bij mij, nadat hij gebruikt is."

„Een oogenblik, mevrouw — weet deze brave man nauwkeurig den weg, dien gij gevolgd hebt, tencinde u van het kasteel naar de plek te begeben, waar gij de juweelen verborgen hadt?"

„Neen, dien kent hij niet! Hij zal er u langs een omweg heen brengen."

„Nogmaals mijn excuses, mevrouw — ik zou juist zeer gaarne, en dit ook op verzoek van Weinrauch den weg leeren kennen, dien gij omstrecks een week geleden gegaan zijt, toen gij het kistje met de kostbaarheden des avonds om elf uur gingt verbergen."

HOOFDSTUK IV.

EEN EIGENAARDIGE GEVOLGTREKKING.

Een oogenblik scheen Mathilde von Breitenbach te weifelen.

Toen haalde zij de schouders op en zeide onverschillig:

„Ik heb er volstrekt niets op tegen, dat gij den weg kent! Wees zoo goed, mij even te volgen — ik kan hem u wijzen van uit een der ramen van het kasteel!”

„Ik dank u zeer voor uwe bereidwilligheid, mevrouw — en ik ben er zeker van, dat uw handelwijze wellicht goede vruchten afwerpt!”

Zwijgend verliet Mathilde het vertrek, op den voet gevolgd door Raffles, terwijl Joseph op eenigen afstand den stoet sloot.

Na een paar trappen te zijn opgegaan en eenige schier eindelooze gangen te zijn doorgelopen, bleef Mathilde von Breitenbach ten slotte staan voor een breed raam van een vertrek op de derde verdieping, vanwaar men den geheelen omtrek kon overzien.

Zij wees met uitgestrekte vinger op den vierkanten hoektoren, dien men van dit punt duidelijk kon zien, en begon toen:

„Ik verliet het kasteel door een zijdeur, die zich juist onder dit raam bevindt, stak de binnenplaats over, ging onder de koetspoort door, welke gij daar ziet, stak den moestuin dwars over, liep om dat groote boschje heen, waarbij ik een smal, nauwelijks zichtbaar voetpad volgde, en bereikte zoo de weide, aan het andere einde waarvan gij den toren ziet verrijzen. Ik moest nog om eenige zeer groote brokken muur heenloopen, en bereikte toen den zijkant van den toren, waar zich het kleine poortje bevindt.”

„Uw verklaring laat aan duidelijkheid niets te wenschen over!” hernam Raffles. „Mag ik weten, in welk vertrek gij u het laatst bevondt,

voor gij u met het kistje met juweelen naar de zijdeur begaaft?”

„Ik was toen in mijn boudoir, mijnheer!”

„De juweelen hadden natuurlijk al dien tijd in uw brandkast gestaan?”

„Slechts eenige dagen! Ik had ze zelve van verschillende juweliers gehaald, bij wie ik ze tijdelijk had gedeponneerd!”

„Gij hebt ze daar zeker niet langer veilig geacht?”

Mathilde kon een gebaar van ongeduld niet onderdrukken, en riep uit:

„Gij vraagt zeer veel, mijnheer! Denkt gij dat het uw onderzoek ten goede zal komen, als gij dat alles weet?”

„Zonder eenigen twijfel, mevrouw! Ik verzeker u, dat ik u volstrekt niets vraag, of ik moet er van overtuigd zijn, dat het antwoord mij van nut zal zijn!”

„Welnu dan, ik achtte mijn juweelen inderdaad niet langer veilig bij mijn juweliers! Ik weet, dat een beruchte inbrekersbende te Berlijn ontdekt had, waar ik mijn juweelen gedeponneerd had, en daarenboven — men leest tegenwoordig van niets anders dan overvallen en aanrandingen, inbraken bij juweliers, waarbij vaak voor honderdduizenden tegelijk gestolen wordt, kortom — ik achtte het wel zoo veilig, al mijn edelgesteenten weder onder mijn eigen berusting te nemen!”

„Waarom gij, zooals de uitslag ons leert, verkeerd gedaan hebt, mevrouw!” riep Raffles uit.

„Maar ik wil u thans niet langer ophouden — en ik heb nu zelfs de hulp van dezen goeden ouden vriend niet noodig, het is voldoende als hij mij den weg wijst naar de zijdeur.”

„Doe wat gij wenscht, mijnheer! Ik kan er

zeker op rekenen, dat gij mij aanstonds den sleutel weder terug brengt?"

„Zonder twijfel, mevrouw!" antwoordde Raffles. „Mijn onderzoek zal zeker niet al te lang duren — en het zal mij van harte verheugen, als ik u eenig resultaat kan mededeelen."

Mathilde von Breitenbach maakte een korte beweging met het hoofd, en verliet vervolgens het vertrek, na op zachten toon nog eenige woorden met Joseph te hebben gewisseld.

Deze bracht Raffles weer naar de lange gang, maar in het midden daarvan hield Raffles hem tegen, en vroeg:

„Dat is waar ook! Ik zou onzen tocht gaarne beginnen op hetzelfde punt, waar de Freifrau hem begon, van het boudoir af dus!"

„Niets is gemakkelijker, mijnheer!" zeide Joseph. „Wij zijn reeds op weg."

De beide mannen daalden een trap af, volgden nogmaals een paar gangen en toen stond Joseph stil voor een hooge, witgelakte deur, en zeide:

„Dit is het boudoir van mijn meesteres!"

„Prachtig! Dan nu maar op weg naar de zijdeur! En loop niet al te snel, wat ik u verzoeken mag!"

Met de handen op den rug gevouwen, volgde Raffles den bediende, die langzaam met gebogen hoofd voortliep.

Hij gaf zijn oogen goed den kost, lette op alle zijgangen, bleef dan even stilstaan, ten einde te vragen, waarheen die gangen leidden, en zette dan zijn weg weder voort.

Toen zij de zijdeur eindelijk bereikten, mompelde Raffles voor zich heen:

„Dat is zeker, dat Freifrau von Breitenbach op de wandeling van het boudoir naar deze deur wel driemaal door dezen of genen bespied kan zijn zonder dat het opviel. Dit huis is uitmuntend gebouwd voor dergelijke bespiedingen. En nu zullen wij eens zien, wat ons buiten wacht!"

Hij wendde zich tot Joseph, en vervolgde:

„Ik zal je diensten nu niet verder behoeven. goede vriend — de rest van den weg wijst zich van zelf uit. Geef mij den sleutel maar!"

Hij knikte Joseph toe, die maar al te blij scheen te zijn, dat hij den tocht in de barre zon niet behoefde te maken, en wilde zich verwijderen, maar hij scheen zich te bedenken, keerde op zijn schreden terug, en riep:

„Domoor, die ik ben! Ik vergeet zoowaar de hoofdzak! Mijnheer Weinrauch heeft mij gezegd, dat de diamanten in den grafkelder waren verborgen — maar nu weet ik nog niet waar!"

„In de derde nis aan uw rechterhand, die is aangebracht in den muur, welke zich tegenover de steenen trap bevindt, mijnheer!" antwoordde de oude Joseph.

„Dat is tenminste een duidelijke aanwijzing!" riep Raffles uit, en met deze woorden begon hij den tocht.

Zonder om te zien, de oogen strak op den grond gericht, nu en dan zich bukkend, zette hij langzaam zijn weg voort.

Hij had de binnenplaats voor de helft overgestoken, toen hij zich opnieuw bukte en een voorwerp opnam, dat hij even bekeek, en toen, met een eenigszins verbaasde uitdrukking op zijn gelaat, in zijn zak liet glijden.

Het was een gewone haarspeld.

Hij zette zijn weg voort, bereikte de koetspoort, waarvan de deuren wagenwijd openstonden, ging er onder door, liep om het boschje heen, dwars de weide over, en bereikte den voet van den hoektoren.

Hij liep er een paar malen omheen, bekeek de afgebrokkelde stukken muur, en haalde ten slotte den zwaren, roestigen sleutel uit den zak.

Hij stak hem in het slot van het ingangspoortje, en niet zonder inspanning slaagde hij er in, den sleutel er in rond te draaien.

„Alle drommels! Onze Freifrau moet heel wat kracht in haar vingers hebben!" mompelde hij binnensmonds. „Die onderwetsche sloten hadden zeer sterke veeren, en de sleutels draaien er niet gemakkelijker op, als zij zoo stijf verroest zijn! En het ding maakt een lawaai, dat op een kwart mijl afstand vooral in den stillen avond en in deze betrekkelijk eenzame streek te hooren moet zijn."

Reeds had hij de deur opengeduwd, en hij stond nu in de ruimte, waar zich, in een der hoeken, het luik bevond, hetwelk den grafkelder afsloot.

Raffles trad er op toe, greep den ring, en trok het luik overeind.

„Nogmaals mijn hulde aan de spierkracht van Mathilde von Breitenbach!" mompelde Raffles halffluid. „Dat luik is zelfs voor een krachtig man geen peulenschilletje!"

Hij begon de steenen treden van de trap af te dalen, en bereikte den grafkelder.

Spoedig had hij de derde nis in den tegenovergestelden muur gevonden.

Hij bekeek zorgvuldig de steenen met behulp van zijn vergrootglas, knielde toen neder, onderzocht den vloer, en de in het stof afgedrukte voetstappen, richtte zich weder op, en zeide, in zichzelf sprekend:

„Dit zijn natuurlijk de voetstappen van onzen vriend Weinrauch, den wereldberoemden detective. En voor de rest niets dan afdrukken van damesschoentjes! Zou men daaruit moeten afleiden, dat de diefstal door een vrouw gepleegd is? Men zou er bijna toe geneigd zijn!”

Hij vatte nu den zwaren steen, die het gat terzijde van de nis afsloot, trok hem naar zich toe, en riep uit:

„Maar voor den drommel — die vrouw is een ware Hercules! Ik ken heel wat mannen, die niet in staat zouden zijn, dit zware, moeilijk te hanteren blok uit het gat te nemen.”

Hij keek in de opening, lichtte er in met zijn electrische zaklantaarn, die hij zooeven ontstoken had, en langzamerhand vertoonde zich een trek van verbazing op zijn scherp geteekend gelaat.

Daarop mompelde hij bijna hetzelfde, wat eenige uren te voren Karl Weinrauch had gezegd, toen hij Mathilde von Breitenbach zich zag verwijderen:

„Een handige vrouw! Een bijzonder handige vrouw! Zij heeft het knap gedaan! Maar stil eens — komt daar bezoek aan?”

Zijn scherp oor had schreden gehoord, die men blijkbaar zooveel mogelijk trachtte te dempen.

Gehoor gevend aan een instinct, dat hem zelden bedroeg, tastte Raffles naar zijn revolver.

Maar daar klonk reeds een bevelende stem, die hem toeschreeuwde:

„Handen op, of ik schiet! Geef je gewonnen, Raffles — je trekt ditmaal aan het kortste einde!”

„Misschien toch niet!” riep Raffles uit. „Gij lacht altijd een weinig te vroeg, mijnheer Weinrauch! Dat is een van de weinige fouten, die ik in u kan ontdekken!”

Met deze woorden wierp Raffles den zwaren verroesten sleutel, dien hij uit voorzorg weder uit het slot genomen had, uit alle macht in de richting van zijn ouden tegenstander.

Het voorwerp trof den detective met kracht tegen de rechterhand, die de revolver vasthield, en waarvan hij juist den trekker overhaalde, op het oogenblik, dat hij Raffles een beweging zag maken.

Maar reeds ontviel het wapen aan zijn pijnlijk getroffen hand, en de kogel ketste nutteloos op den steenen vloer af, en drong vervolgens in den houten zolder.

Voor Weinrauch het wapen weder had kunnen oprapen, was Raffles op hem toegestormd, had hem terzijde geduwd, en was de trap opgevlogen.

Hij was reeds lang door het luik verdwenen, alvorens Weinrauch zijn revolver terugvond, en

hem woedend een paar kogels achterna zond, die al evenmin doel troffen.

Snel als een haas was Raffles op de deur toegesprongen, wierp een blik naar buiten, overtuigde zich, dat er niemand anders in de buurt was, en snelde vlug als een wezel over de weide naar de haag, die het park afscheidde van den straatweg.

Hij had echter niet zoo snel gehandeld, of niettemin kans gezien, het zware deurtje van den toren in het slot te werpen.

Hij wist, dat dit Weinrauch een kostbaren tijd zou doen verliezen, want eerst moest hij den sleutel in de halve duisternis van den grafkelder op den vloer zoeken, en vervolgens zou het niet zoo gemakkelijk gaan, het poortje aan de binnenzijde te openen, indien dit al mogelijk ware.

Raffles had dan ook een voorsprong van een honderdtal meters — en hij wist dien te benutten.

Hij was reeds over de haag gewipt, en snelde den straatweg op, terwijl hij een zonderlingen langgerekten kreet liet hooren.

Hij werd beantwoord door een paar stooten op een claxon, en een oogenblik later kwam hem de groote toerwagen tegemoetrijden.

De wagen behoefde niet stil te staan, want Raffles sprong er onder het rijden met de behendigheid van een clown in, en riep tot Henderson, die achter het stuurwiel zat:

„Begin maar met zoo snel mogelijk naar Coblenz te rijden, Henderson! Daar zullen wij wel verder zien!”

Henderson knikte slechts even, en de auto sprong als het ware vooruit, en joeg in razende vaart over den breeden weg.

Brand, die in groote ongerustheid had verkeerd, toen hij het bekende noodsein hoorde, wendde zich tot Raffles met de vraag:

„Wat is er gebeurd? Waarom die haast?”

„Omdat die satansche Weinrauch is teruggekeerd!” antwoordde Raffles. „Heb je hem dan in het geheel niet gezien?”

„Niets heb ik gezien!” antwoordde de jonge man.

„Dan moet hij van den anderen kant het kasteel zijn genaderd — en dat is een groot geluk, want nu heeft hij tenminste onze auto niet gezien, en hij kan dus niet telefonisch aan de autoriteiten verzoeken, speciaal op onzen wagen te letten!”

„Waar trof je hem?”

„Ik trof hem niet, hij deed het mij! En dat wel in den grafkelder, waar ik juist mijn onderzoek beëindigd had.”

„Hoe kwam je van hem af?”

„Ik had gelukkig den zwaren sleutel onder het bereik van mijn hand, die op het slot van het torenpoortje past, en ik wierp hem dien met kracht naar het hoofd. Ik raakte weliswaar niet dit lichaamsdeel, maar dan toch de rechterhand, die de revolver vasthield.”

„Maar hoe wist hij dan dat jij het was?”

„Een zonderlinge vraag! Hij moet natuurlijk met Mathilde Freifrau von Breitenbach hebben gesproken, en toen die hem mededeelde, dat er een zoogenaamde medewerker van hem was aangekomen, die naar alle bijzonderheden had gevraagd, toen moest hij ook begrijpen, dat die vreemdeling niemand anders kon zijn dan John Raffles, de man, die hem het korte maar veelzeggende briefje had geschreven, waarin hij hem mededeelde, dat hij den beroemden detective zou helpen zoeken naar de gestolen juweelen! Zelfs iemand met een zeer primitief ontwikkeld combinatievermogen zou aanstonds den samenhang hebben begrepen, en de overtuiging hebben opgedaan, dat de schrijver van het briefje en de gewaande medewerker een en dezelfde persoon moesten zijn. En als hij nog getwijfeld mocht hebben, die brave Weinrauch, dan moet een blik op mijn gelaat, terwijl ik in den grafkelder bezig was, voldoende, voor hem zijn geweest, om hem te doen inzien, dat hij het bij het goede eind had! Ik stond juist met mijn gelaat een weinig naar den kant van de trap gewend, en daar hij eveneens voorzien was van een zaklantaarn, moet het hem niet moeilijk zijn gevallen, mijn trekken te onderscheiden! Weliswaar had ik mij een weinig vermomd, maar niet voldoende, om een man als Weinrauch op een dwaalspoor te brengen.”

Brand had hoofdschuddend toegeluisterd, en zeide nu:

„Dat komt er nu van als men grapjes maakt met een man als Weinrauch! Ik geloof niet, dat hij er erg toegankelijk voor is!”

Raffles haalde de schouders op en sprak:

„Hij is het van mij gewend, dat ik wel eens een loopje met hem neem, en hem tracht te overtroeven. Hij is zeer sterk van zijn eigen kennis overtuigd, ik behoor ook niet tot de bescheiden mannen, in dat opzicht zijn wij aan elkander gewaagd, en hij moet maar iets verdragen! Welk een schoone gelegenheid biedt dit weer aan de schrijvers van de prulboekjes, die in den laatsten tijd als paddenstoelen uit den grond schijnen op te rijzen, en die in hun zonderlinge pennevruchten Weinrauch en mij ten tooneele voeren, en nog wel tegenover elkander plaatsen! Slechts om een reden, waarde Brand, zou ik ooit berouw kunnen krijgen, dat ik het beroep koos,

hetwelk ik thans uitoefen — en dat is dat Jan en Alleman zich geroepen schijnen te gevoelen dwaze boekjes te schrijven over mijn tegenstander en mij.”

Een oogenblik bleef het stil na deze boutade van Raffles, die zijn gemoed lucht had willen geven, en daarop vervolgde Brand:

„Ik kan niet inzien, dat het je door dit intermezzo gemakkelijker zal vallen, je doel betreffende de diamanten te bereiken, en toch is het al bezwaarlijk genoeg! Weinrauch weet nu in ieder geval, dat je hier bent, dat het je ernst was met je korte aankondiging, en hij zal zijn maatregelen wel weten te nemen!”

„Mijn waarde Brand — je kennis van de zaak is niet groot genoeg, om hierin te kunnen oordeelen!” hernam Raffles kalm, nadat hij een blik achter zich had geworpen, en zich had overtuigd, dat de wagen niet door een andere auto achtervolgd werd. „Je moet namelijk weten, dat er zich bijzonderheden hebben voorgedaan, die de kwestie voor ons vereenvoudigen — omdat wij niet meer naar de daders hebben te zoeken, zoodat alle maatregelen van Weinrauch dien-aangaande geen doel zouden treffen!”

„Niet naar de daders te zoeken?” herhaalde Brand verwonderd. „Wat bedoel je daarmee? Wil je daarmee zeggen, dat je hen al ontdekt hebt?”

„Ja, dat geloof ik tenminste. Je hoeft trouwens niet in het meervoud te spreken — er is er maar één!”

„We hebben nog tien minuten tijd voordat wij Coblenz bereiken — als je mij eens mededeelde, wat je ontdekt hebt! Je merkt toch heel goed, dat ik brand van nieuwsgierigheid!”

„Ik zal je niet lang laten branden, waarde Brand! En ik zal je zoo kort mogelijk mededeelen, wat ik heb ontdekt. Laat ik je om te beginnen zeggen, dat Freifrau von Breitenbach er klaarblijkelijk in het geheel niet op gesteld was, mij bij zich te zien! Niet dat ze mij wantrouwde — zij vond het eenvoudig onaangenaam, een zoogenaamden medewerker van Weinrauch te moeten ontvangen, die haar de mededeeling kwam doen, dat hij nog eens extra kwam aanloopen om een nader onderzoek in te stellen!”

Raffles hield even op, teneinde zich voorover te buigen, en Henderson toe te roepen:

„Je kunt je duivelsche vaart nu wel wat matigen, Henderson! Wij worden volstrekt niet achtervolgd, de weg is tamelijk smal, en de afgrond aan je rechterzijde is bijna 600 voet diep! Ik ben er niet op gesteld, om op de rotsen daar beneden verpletterd te worden!”

Niet zonder eenigen tegenzin te laten blijken,

matigde de chauffeur den gang van de auto, en nu hernam Raffles:

„Ik begon mijn onderzoekingstocht bij het houdoir van gravin von Breitenbach.”

„Waarom juist daar?”

„Omdat zij het ook had gedaan. En ik wilde eens zien, of het mij wellicht iets zou leeren, wanneer ik denzelfden weg volgde, dien deze edele dame had ingeslagen. En het bleek mij onderweg, dat er ruimschoots gelegenheid was, om haar daarbij te bespioneren — ik vond vrij wat donkere dwarsgangen, nissen en andere schuilplaatsen.”

„Dat is niet nieuw voor mij, Raffles! Het is immers zoo goed als uitgemaakt, dat men haar onderweg inderdaad moet hebben bespied — bij toeval of met opzet! Daaraan twijfel je toch zeker niet?”

„Integendeel, ik ben er zoo goed als zeker van!” antwoordde Raffles bedaard.

Hij stak zijn hand in zijn zak, haalde er de haarspeld uit, liet Brand het voorwerp zien, en vroeg toen:

„Je weet natuurlijk, wat dat is?”

„Wat een vraag! Hoe kom je er aan?”

„Gevonden op een van de binnenplaatsen. Zie je er niets bijzonders aan?”

„Alleen dat zij een weinig verroest is!”

„Goed zoo! Juist als een haarspeld zou zijn, die een week in de open lucht op den grond heeft gelegen, en terwijl het sedert verleden week tot tweemaal toe geregend heeft! O, roest kan soms heel belangwekkende dingen verhalen! Deze speld zou er bijvoorbeeld weer anders uitzien, als zij daar twee weken op de binnenplaats op den grond had gelegen!”

„En wat beteekent nu eigenlijk die vondst van die speld, volgens jou? Die is natuurlijk verloren door Mathilde von Breitenbach!”

„Dat ben ik niet met je eens, mijn waarde — ik geloof niet, dat een vrouw van de wereld, van adel nog al, zulke dikke, ordinaire en ouderwetsche haarspelden draagt! Dat is veeleer de speld, zooals dienstmeisjes of niet al te kokette kameniers ze dragen!”

„Welnu, Raffles, dan zijn wij het immers eens! Ik wist immers ook wel dat Mevrouw von Breitenbach achtervolgd moet zijn, toen zij haar diamanten ging verbergen!”

Raffles stak de speld eenvoudig weer in zijn binnenzak, zonder iets te zeggen.

„Houdt je dat ding bij je?” vroeg Brand verwonderd. „Denk je soms dat je door een zoo algemeen gebruikt voorwerp als een haarspeld de daderes zult vinden?”

„O, die is al gevonden!” riep Raffles op luchtigen toon. „En toch houd ik de speld, want er gebeuren soms vreemde dingen! Maar luister nu verder. Die binnenplaats wordt nooit betreden door de bedienden, die er volstrekt niets te maken hebben. Als er zich dus desniettemin een kamenier of een dienstmeisje heeft bevonden, dan was zij daar in het geheim en in dit opzicht zijn we het zeker eens. Ik had mij den sleutel laten geven, die op het slot van het poortje past, en ik zeide je reeds, dat hij zeer zwaar en verroest was. Ik kan je verzekeren, dat ik heel wat moeite had, het kolossale ding in het slot om te draaien, en het maakte een leven als een oordeel!”

„Welnu, wat zou dat?”

„Dat zul je aanstonds hooren! Ik stond dus in den toren, en ging op het luik toe, dat de trap afsloot, die naar het grafgewelf voert. Welnu, dat luik was zoo zwaar, dat ik vrij wat moeite had om het op te lichten, en ik heb toch altijd geloofd, dat ik niet tot de zwaksten behoor. Ik daalde de treden af, ik stond in den grafkelder, ik vond de nis — en ook den steen, die de opening afsloot, waarin Freifrau von Breitenbach haar kostbaarheden had bewaard.

„Welnu?” vroeg Brand eenigszins ongeduldig.

„Welnu, ik kan niet gelooven, dat een jonge tengere vrouw als de Freifrau von Breitenbach dien steen, zeker dichter bij de 40 dan bij de 30 kilo, en waaraan men zeer moeilijk houvast heeft, uit de opening heeft genomen.

„Maar zij moet het toch gedaan hebben, Raffles?” hernam Brand. „Hoe kan zij anders de juweelen in de opening hebben geborgen?”

„Wel — alles wordt heel verklaarbaar — als wij maar een ding aannemen, Brand.”

„En dat is?”

„Dat Mathilde von Breitenbach haar juweelen in 't geheel niet in den grafkelder heeft geborgen!”

HOOFDSTUK V.

WAAR ZIJN DE JUWEELLEN?

Brand keek Raffles een oogenblik verbluft aan en barstte toen in lachen uit.

„Je wilt zeker een loopje met me nemen?” vroeg hij,

„Ik denk er niet aan.”

„Maar dat is toch onzin!” viel Brand uit. „Wat kan haar dan wel bewogen hebben, die comédie te vertoonen?”

„Die comédie is haar door haar schrandereheid ingegeven, mijn waarde!” antwoordde Raffles kalm. „Zij wist, dat haar prachtige steenen een voorwerp van hegeerte opleverden voor de bandieten die hier rondzwierven! Ik geloof, dat zij volkomen oprecht was, toen zij zeide, dat zij ook haar eigen juwelier niet meer durfde vertrouwen. Iederen dag, ieder uur, moest zij een inbraak vreezen. Welnu, het zou voldoende zijn, ter bescherming van de juweelen, als zij het deed voorkomen, alsof zij reeds gestolen waren!”

Brand keek Raffles met groote oogen aan en zeide toen:

„Maar, dat is niets dan een veronderstelling, Raffles!”

„Dat mag zoo zijn — maar dan toch een veronderstelling met een deugdelijken grondslag! Het is misschien niet geheel eerlijk en zeker niet in den haak — maar het is slim! Op deze wijze immers moet zij de bandieten wel op een dwaalspoor hebben gebracht! Zij hebben bij zich zelf — en terecht — de opmerking gemaakt, dat zij zich thans iedere moeite konden besparen, daar men hen reeds was vóór geweest!”

„Dus je denkt, dat de Freifrau in het geheel niet naar den grafkelder is gegaan?” vroeg Brand, die nog lang niet overtuigd was.

„Neen, dat niet! Zij is er wel degelijk geweest, en met opzet heeft zij het zoo ingericht, dat men haar moest zien, toen zij laat in den avond het kasteel verliet, om zich naar den toren te begeven. Zij wilde, dat men haar zou bespieden, ten einde het later des te aannemelijker te maken dat de juweelen verdwenen waren. Het liefst had zij waarschijnlijk gehad, dat een van de bedienden haar onderweg was tegengekomen, om dien dan later als getuige te kunnen laten optreden, voor het geval men wellicht aan haar woorden mocht twijfelen.”

„Maar de tehulproeping van Weinrauch dan? Behoorde dat ook tot de comédie?” vroeg Brand.

„Zonder twijfel! Die maakte er zelfs het voornaamste deel van uit! Wie zou nog kunnen twijfelen aan haar oprechtheid, als zij niemand minder dan den beroemden detective aan het werk zette? Zij wist immers heel goed, dat Weinrauch geen dief zou kunnen ontmaskeren, die er in het geheel niet was?”

„Maar hij kon wel iemand verdacht hebben! En dat zou dan zeer onaangenaam voor dien verdachte zijn geweest! Zou Mathilde von Breitenbach dat dan maar rustig hebben toegestaan?”

„Waarom niet? Het is niet voldoende iemand te verdenken en te arresteeren, men moet ook kunnen bewijzen, dat hij inderdaad de schuldige is! En die dame wist zeer goed, dat dit moeilijk, zoo niet onmogelijk zou zijn, vooral voor een man als Weinrauch, die natuurlijk niet mag afgaan op louter vermoedens en zich dan ook wel zal wachten, dit te doen! Zij heeft met opzet den schrandersten detective uitgekozen, dien zij maar kon krijgen, om aldus te voorkomen, dat een domoor een onschuldig man in de gevangenis zou helpen! Want Freifrau von Breitenbach is wel zeer sluw, maar ik geloof niet, dat zij slecht is!”

„En het doel van die gewaande verstopperij?” vroeg Brand.

„Dat zeide ik je reeds — de aandacht van de juweelen afleiden en dan later de gelegenheid te baat nemen, ze ongemerkt over de Nederlandsche grens te smokkelen, in welk land de kans het grootst is dat men ze voor een goeden prijs van de hand kan doen.

„Maar waarom zou zij haar prachtige juweelen willen verkoopen?” vroeg Brand verwonderd.

„Omdat zij contanten de voorkeur geeft Brand.

Heb je dan niet in de bladen gelezen dat zij al eenige maanden voornemens is naar de Vereenigde Staten te vertrekken? En de invoerrechten op juweelen zijn door Oom Sam buitensporig hoog gesteld, zooals je weet!

In dit bijzondere geval echter geloof ik niet, dat de eigenares ook maar een penny van de hoofdsom zal zien!”

„Hoezoo?” vroeg Brand nieuwsgierig.

„Maar Brand — wat een onnoozele vraag!” riep Raffles uit. „Omdat ik niet zal nalaten, alles in het werk te stellen, teneinde de juweelen in mijn eigen bezit te brengen! Mathilde von Breitenbach is buitendien nog rijk genoeg, en ik kan in het geheel niet inzien, wat een vrouw als zij met dat reusachtig fortuin moet uitvoeren! Zij bezit nog een zeer uitgestrekt grondgebied, eenige kasteelen en bovendien een groot vermoegen, dat is vastgelegd in soliede papieren, naar ik heb vernomen. Ik zal er mij dus geen gewetensbezwaar uit maken, haar die juweelen te ontfutselen!”

„Je spreekt er luchtig over, Raffles!” hernam Brand hoofdschuddend. „Je schijnt te vergeten, dat er nog iemand anders hier aan het werk is!”

„Je bedoelt Weinrauch! kwam Raffles beddaard. „Ik vergeet hem niet, integendeel! Daarom juist schreef ik hem het briefje, dat je bekend is! Ik wil hem inderdaad helpen zoeken! Maar hierin verschil ik met hem, dat hij ze zoekt teneinde ze aan de eigenares te geven, terwijl ik ze liever voor mijzelf behoud.”

„Ik betwijfel intusschen sterk, of Weinrauch wel bijzonder op die hulp gesteld zal zijn!” riep Brand spottend uit. „En verder blijf ik er bij, dat je een hopeloze onderneming op touw gaat zetten, Raffles!”

„Waarom hopeloos?”

„Omdat je niet weet, waar de juweelen nu zijn, verondersteld dat je redeneering aangaande de comédie van Mathilde von Breitenbach juist is, en zij ze inderdaad met een sluw opzet heel ergens anders heeft verborgen dan in den familiegrafkelder! Vergeet ook niet, dat er bijna een volle week is verlopen sedert zij de juweelen zoogenaamd verstopte!”

„Dat is zeker een handicap voor ons — maar een handicap, die toch wel is in te halen! Ik geloof namelijk niet, dat de juweelen nu reeds over de grens zijn gesmokkeld. Dat gaat tegenwoordig met de grootste moeilijkheden gepaard en er is steeds een lange tijd van voorbereiding voor noodig. En van het oogenblik, dat de kostbaarheden nog hier zijn, is het niet onmogelijk hun schuilplaats te ontdekken.”

„Je wilt er dus naar gaan zoeken?”

„Ja — maar niet in den trant van een huisvrouw, die naar een verloren naald onder tafel zoekt, in een half duister vertrek! Dat zou maanden kunnen duren en zooveel geduld heb ik nu weer niet! Neen, ik wil mij laten helpen door — deze haarspeld!”

En met deze woorden haalde Raffles het kleine voorwerp weder uit zijn zak, en draaide het

in zijn lenige vingers om en om, met een vagen glimlach om zijn dunne lippen.

„Je denkt dus, dat dit ding je van nut zal kunnen zijn?” vroeg Brand verwonderd.

„Minder de haarspeld zelf, dan wel degene, die hem verloor, nu omstreeks een week geleden.”

„Mag men weten, hoe de redeneering in deze zaak zich afwikkelt?”

„Zie hier! De vrouw, aan wie deze haarspeld toebehoort, volgde haar meesteres natuurlijk niet louter voor de grap, bij wijze van tijdverdrijf. Zij had er een bepaald doel mede — en haar voornemens waren van geen al te edelen aard, reken daar maar op! Het bespionneeren van de vrouw des huizes heeft in verreweg de meeste gevallen een doel waarvoor de bedrijver niet gaarne zou willen uitkomen! In dit geval behoeven wij er niet aan te twijfelen, of zij had gezien, dat Mathilde von Breitenbach iets bij zich droeg — waarvoor deze dan ook met opzet zorg had gedragen. Nu is het maar de vraag, tot welk punt die geheimzinnige bespiedster Mathilde von Breitenbach is nagegaan! Heeft zij haar inderdaad tot aan den toren gevolgd? Heeft zij haar meesteres zonder of met het kistje zien terugkomen, waarin de juweelen verondersteld werd geborgen waren? Is zij toen dadelijk zelf in den grafkelder afgedaald? Zeker niet dadelijk, want de deur werd natuurlijk weder door de Freifrau gesloten, maar toch misschien wel den volgenden dag. Iemand van het personeel moet niet verlegen staan, als het betreft 'n sleutel van zulk een omvang tijdelijk in zijn of haar bezit te krijgen!”

„Tot zoover vind ik je redeneering volkomen logisch en gegrond, Raffles,” zeide Brand, die met de grootste aandacht toelisterde.

„Dat doet mij genoeg! Maar nu stuiten wij op een moeilijkheid. We nemen aan, dat de bespiedster er in geslaagd is, zeker niet zonder groote moeite, de poort van den toren te openen. Verder willen wij een oogenblik de mogelijkheid aanvaarden, dat zij het zeer zware luik heeft kunnen optillen, zoo niet alleen, dan toch met behulp van medeplichtigen. Zij daalt de trap af, zij vindt na eenig zoeken den lossen steen in een der nissen, hetgeen niet zoo verwonderlijk is, daar de voegen duidelijk te zien zijn. Maar die bespiedster kan niet, wie zij ook geweest moge zijn, geheel alleen dien zeer zwaren steen uit het gat hebben gehaald, evenmin als Mathilde von Breitenbach het heeft gekund. Daarbij moet zij geholpen zijn door een medeplichtige. Zij verwijdert dus den steen — en vindt er niets achter! Natuurlijk moet zij dezelfde opmerking hebben gemaakt als wij nu doen — namelijk dat haar

meesteres een slimme comedie heeft gespeeld, ten einde met te grooter vertrouwen haar juweelen in veiligheid te kunnen brengen zonder dat de bandieten, die hier om het kasteel heenzwerven, het bemerken, want ook zij kon wel begrijpen, dat een tengere vrouw als Mathilde von Breitenbach dien zwaren steen onmogelijk kon hebben losgemaakt. Kun je deze redeneering volgen?"

„Ik kan haar volgen, Raffles, en ik erken, dat zij juist is — of tenminste kan zijn! Zekerheid dienaangaande heb je echter niet!"

„Zoolang wij geen zekerheid hebben, Brand, zullen wij intusschen mijn redeneering als de juiste aanvaarden!" hernam Raffles kalmpjes.

„De dienstbode, de kamenier, of wie het dan ook ook geweest moge zijn, heeft dus ervaren, dat de juweelen zich niet bevonden op de plek, waar zij verondersteld had, dat zij zouden zijn — en bijgevolg moesten zij zich ergens anders bevinden, waarschijnlijk nog in de brandkast van haar meesteres! En van dat oogenblik af kon zij natuurlijk niets anders doen, dan een gunstig oogenblik afwachten, waarop zij en haar medeplichtigen, - want ik ben zeker, dat zij die heeft - zich van de kostbaarheden zouden kunnen meester maken en wel vóór dat zij de Nederlandsche grens bereiken, want eenmaal die grens gepasseerd, zou het zeker zeer moeilijk vallen, zich van de juweelen meester te maken."

„Dat alles mag zoo zijn, Raffles — maar wij moesten Weinrauch maar liever de eer aandoen, hem voor zoo schrandere te houden als hij werkelijk is!"

„Wat wil je zeggen?"

„Niets anders, dan dat je tegenstander waarschijnlijk tot dezelfde gevolgtrekking is gekomen, als jij zelf!"

„Wat zou dat?"

„Wel, als hij weet, of tenminste zoo goed als zeker is, dat Mathilde von Breitenbach hem voor den gek heeft gehouden, en hem als een kwajongen heeft behandeld, door hem wat op de mouw te spelden, dan zal hij zeker niet aarzelen, haar dit in het gezicht te zeggen, zijn valies te pakken en te vertrekken, teneinde elders zijn tijd nuttiger te besteden!"

„Hij zou zelfs verder kunnen gaan, Brand, en de Freifrau aanklagen wegens het doen eener valsche aangifte — maar het is een galant man en hij zal het wel niet zoover laten komen!"

„Maar zou hij haar dan in het geheel niet zeggen, wat hij van haar denkt?"

„Dat kan hij niet doen, voor hij volkomen zekerheid heeft en die kan hij niet hebben, alvorens hij de zaak grondig onderzocht heeft en

met absolute overtuiging kan verklaren, dat zij de juweelen niet naar den grafkelder heeft gebracht, zooals zij had voorgegeven!"

„En jij, wat doe jij?"

„Ik denk hetzelfde te doen!"

„Dan konden jullie wegen elkander wel eens kruisen!"

„Dat geloof ik niet — want ik zal hem steeds een weinig vooruit blijven!"

„Waarom dan?"

„Omdat ik in 't bezit ben van een haarspeld!"

„Maar mijn hemel, Raffles, — het is een haarspeld als iedere andere, zou ik zeggen! Denk je werkelijk, dat die je op eenig spoor kan brengen?"

„Dat denk ik inderdaad, mijn waarde! Wat deze haarspeld betreft — zij is niet zoo heel gewoon als je denkt! Het is er een met gegolfde punten en die komen hier niet zooveel voor. Bovendien worden er op dit oogenblik alleen maar haarspelden gebruikt door vrouwen, die het haar in een kleinen wrong achter op het hoofd dragen — zooals jaren geleden! In ieder geval zullen wij beginnen, met eens goed acht te slaan op de kameniers, die hier op het kasteel werkzaam zijn! En wij zullen moeten zoeken onder de nieuw aangestelden, die nog niet zeer lang in dienst zijn!"

„En als Weinrauch eens juist hetzelfde doet, ook zonder haarspeld?"

„Wel, laat hem zijn gang gaan — ik geloof toch wel, dat ik het van hem zal winnen!"

De auto had de beide vrienden intusschen met groote snelheid weggebracht van de plek, waar zich de eerste worsteling tusschen Raffles en Karl Weinrauch had afgespeeld.

Zoodra zij Coblenz naderden, beval Raffles Henderson hen naar de kleine villa te rijden, waar de drie mannen hun intrek hadden genomen.

Zij pakten snel hun koffers, reden weder terug en op een eenzame plek liet Raffles de auto stilstaan, verdween met zijn valies in de hand in het dichte struikgewas en keerde een half uur later terug, maar thans in de vermomming van een chauffeur in particulieren dienst.

„Waartoe dient die verkleedpartij?" vroeg Brand, zoodra Raffles zich weder bij hen had gevoegd.

„Die dient, mijn waarde, om overal mijn neus in te kunnen steken, zonder dat het al te zeer opvalt! Het is verwonderlijk, wat een chauffeur, een buttler, of een huisknecht al zoo kan opmerken, zonder dat het al te veel in het oog loopt."

„Denk je soms, dat je daar ginds in dienst wordt genomen?”

„O, op een kasteel als dat van Mathilde von Breitenbach is altijd wel een plaatsje! En als er geen is, dan moet er maar een gemaakt worden! Ik ben niet alleen een goed chauffeur, maar ik ben ook tuinman, palfrenier, als het noodig is, kamerbediende, of zelfs pluimgraaf.”

„En wat zul je doen, als je werkelijk in dienst wordt genomen?”

Mijn ooren en mijn oogen goed openzetten en lonkjes toewerpen aan alle kamerkatjes, totdat ik de juiste beet heb — natuurlijk niet om haar een huwelijksvoorstel te doen, maar om haar na te gaan waar zij ook gaat of staat!”

„Je wilt dus een vergelijkende studie van de kapsels van de vrouwelijke bedienden maken?”

„Je hebt het geraden, Brand!”

Brand schudde het hoofd en hernam:

„Ik wensch je natuurlijk van harte succes, maar ik waag er aan te twijfelen! Ik kan mij niet goed voorstellen, dat je hierdoor iets kunt bereiken! Want laten wij eens aannemen, dat de eigenares van het kasteel inderdaad door een van haar bedienden is nagegaan en dat alles zich zoo heeft toegedragen, als jij zooeven zeide, dan ben je nog niets verder, want die bespiedster kan volstrekt niet weten, waar zich de juweelen bevinden!”

„O, als zij slim is, dan kan zij het wel degelijk weten!” hernam Raffles. „Er zijn sleutelgaten, er zijn portières, er zijn kasten, waar men zich in kan verbergen, een kamenier is altijd om en

bij haar meesteres, kortom, zulk een dienstbare geest heeft gelegenheid te over, om de vrouw, die zij wil bestelen, te bespieden! Ik doe het op mijn beurt haar, en zoo zal zij voor loodsmannetje spelen — het kleine vischje, dat de haai op het spoor van zijn prooi brengt.”

„Wil je mij nog een opmerking veroorloven?”

„Ga je gang — mits je niet veronderstelt, dat zij mij van mijn plan zou afhouden!”

„Is het niet mogelijk, dat de kamenier de plek, waar de juweelen nu zijn, reeds ontdekt heeft, zoodat je haar vruchteloos zou bespieden?”

„Ik denk er niet aan, die mogelijkheid te ontkennen!” antwoordde Raffles kalm. „Ik kan dan alleen mijn waakzaamheid verdubbelen en ik zou je ook wel willen verzoeken, met Henderson in de buurt te blijven en op het eerste sein mij ter hulp te snellen, want niemand kan zeggen, of er geen klappen zullen vallen, wanneer de geheimzinnige bespiedster haar medeplichtige gaat halen, teneinde de brandkast, of welk andere schuilplaats dan ook, waar zich de juweelen bevinden, open te breken. En nu genoeg gepraat — ik ga dadelijk aan het werk — tot ziens, Brand! Je kent het sein, en ik reken er op, dat jullie beiden Weinrauch uit den weg blijft en dat je hem geen kans geeft, je het onderspit te laten delven!”

„Ik zal doen, wat ik kan, Raffles — en ik be- loof, je dat ik hem geen vat op mij zal geven, wat mij des te gemakkelijker zal vallen, daar hij mij en Henderson hier nog in het geheel niet gezien heeft.

PIRATE

VIRGINIA CIGARETTES

HOOFDSTUK VI.

DE STRIJD NEEMT EEN AANVANG.

Raffles had zijn valies weder in de auto geworpen en ging nu te voet verder.

Ongeveer drie kwartier later had hij opnieuw het kasteel bereikt en weder werd het hek geopend door den krombeenigen bediende, die hem echter volstrekt niet herkende en hem wel aanstonds had willen wegsturen.

Dit kwam echter niet te pas in den kraam van den Grooten Onbekende en daarom begon hij dadelijk zijn grof geschut te laten werken en somde hij zijn merkwaardige hoedanigheden op als kok, chauffeur, tuinman, kamerbediende en paardenknecht.

Een weinig ongeduldig haalde Joseph ten slotte de schouders op, opende het hek en bromde:

„Ik geloof niet, dat mevrouw op het oogenblik nog iemand noodig heeft, maar je kunt het natuurlijk probeeren. Ik zal je bezoek even gaan aankondigen — volg mij maar.”

Zwijgend gingen de beide mannen over het tuinpad, de echte en de gewaande bediende, totdat Joseph stilhield voor de witgelakte kamerdeur welke Raffles reeds kende en die tot het boudoir van Mathilde von Breitenbach behoorde.

De bediende klopte aan, ging binnen en kwam even later weder terug, terwijl hij op zachten toon tot Raffles zeide:

„Ik geloof, dat je het nogal treft! Mevrouw heeft juist een nieuwen chauffeur noodig — onze man is juist vanmorgen weggestuurd!”

De wenkbrauwen van Raffles gingen snel de hoogte in.

Het was al zeer toevallig, dat de chauffeur juist dien morgen was weggezonden en hij nam zich dan ook voor, op zijn hoede te blijven.

Hij begreep zeer goed, dat Weinrauch onmiddellijk aan Mathilde von Breitenbach mededeeling zou hebben gedaan van zijn avontuur in den kelder, en ook was 't heel zeker, dat de detective geweten had wien hij voor had, toen hij den man in den kelder met zijn revolver overviel! En wie weet, wat er verhandeld en afgesproken was tusschen de sluwe vrouw en den detective!

Maar op het gelaat van Raffles was niets anders te lezen dan onderdanigheid en beleefdheid, toen hij, met een eenigszins onbeholpen buiging, het vertrek binnentrad, de deur sloot en voor de vrouw des huizes bleef staan, die hem scherp opnam, en toen vroeg:

„Gij wenscht hij mij in dienst te treden?”

„Zoo is het, mevrouw!”

„Uw naam?”

„Henry Humber!”

„Gij zijt een Engelschman?”

„Om u te dienen, mevrouw, maar ik ben geruimen tijd in Duitschland in dienst geweest.”

„Gij spreekt tenminste goed Duitsch!”

„Dat hoop ik, mevrouw!”

„Kunt gij goed chauffeeeren?”

„Als mevrouw mijn getuigschriften eens wil inzien....”

Raffles stak de hand in den binnenzak van zijn jas, haalde er een beduimelde portefeuille uit, nam daaruit een aantal papieren en overhandigde ze aan Mathilde von Breitenbach, die ze vluchtig inzag, op het tafeltje wierp, waarnaast hij stond en toen zeide:

„Ik wil die getuigschriften nog wel eens nader inzien! Eerlijk gezegd, bevalt gij mij wel, en ik wil het in ieder geval wel met u beproeven. Kunt gij dadelijk in dienst treden?”

„Onmiddellijk, mevrouw! Ik kan desnoods dadelijk blijven, wanneer gij het verlangt! Ik kan mijn kleeren later wel laten halen!”

„Maar gij zoudt mijn livrei moeten dragen!”

„Tot uw dienst, mevrouw!”

Mathilde von Breitenbach had reeds op de tafelbel gedrukt en zeide nu tot Joseph, die wel achter de deur scheen te hebben gestaan, zoo vlug trad hij binnen:

„Breng dezen man naar het kamertje van Heinrich, wiens plaats hij zal innemen, geef hem een livrei, en laat hem de garage en de auto's zien. Hij heet Henry Humber en hij is van heden af in mijn dienst getreden, voorloopig op proef.”

„Ik dank u zeer mevrouw,” zeide Raffles met een diepe buiging, „en ik hoop, dat gij tevreden over mij zult zijn!”

Toen hij zich oprichtte, viel zijn oog op een fluweelen gordijn, hetwelk een deurnis afsloot, in het midden van den rechter zijwand van het vertrek.

Het gordijn bewoog heel even en op het geblaas van Raffles vertoonde zich een eigenaardige glimlach, dien hij echter spoedig wist te onderdrukken.

Hij verliet het vertrek, op de hielen van den ouden Joseph.

Op de gang stond hij een oogenblik stil, keek naar de gesloten deur en mompelde met een spottend lachje voor zich heen:

„Wij zullen toch eens zien, mijnheer Weinrauch, wie hier het laatst lacht — gij achter uw gordijn, onze bevallige Freifrau, of ik zelf!”

Een oogenblik later had hij een paar trappen bestegen, die naar de bovenste verdieping van het kasteel voerden, waar Joseph hem naar een aardig kamertje bracht, waarvan het raam uitzag over de weilanden en bosschen heen, en voorts op den ouden hoektoren.

Joseph keek den nieuwelings een oogenblik onderzoekend aan en zeide toen:

„Ik ga even de livrei voor je halen, Henry! Je spreekt toch Duitsch, nietwaar?”

„Nogal tamelijk goed, oude heer!” antwoordde

Raffles opgewekt. „In ieder geval zullen wij elkaar wel begrijpen, daar ben ik zeker van.”

Joseph ging heen en Raffles bleef alleen.

Zijn eerste werk was, zich te overtuigen, of zijn vertrekje wel het noodige aantal uitgangen had. Dat was altijd zijn eerste zorg, vooral in een vreemd huis.

Het vertrek bleek zich boven een breede dakgoot te bevinden, waarvan Raffles dadelijk de stevigheid onderzocht.

De goot was nieuw en bleek zijn gewicht gemakkelijk te kunnen dragen.

Er was slechts één deur, die op de gang uitkwam, en zij had geen grendels, maar hierop was Raffles geprepareerd, hij had er twee in zijn zak, en sterke ook!

Indien het dus noodig mocht zijn, zou hij zichzelf wel weten te barricadeeren!

Daarop liep Raffles vlug de gang in, totdat hij de trap weder bereikte, die naar de benedenverdieping voerde, ging weder terug, en bemerkte, dat de gang aan het tegenovergestelde einde eveneens uitliep op een trap, veel smaller dan de eerste en die blijkbaar weinig gebruikt werd.

De gang was in het midden doorsneden door een tamelijk breede dwarsgang, die uit bleek te komen op het bovenste gedeelte van de liftkooi, want het kasteel bezat een lift, al vloekte dit voorwerp ook met de rest van het oude huis.

Raffles onderzocht dit alles zoo nauwkeurig als de tijd dit toeliet, en hij was nauwelijks in zijn kamertje terug, of Joseph trad weder binnen met een goed onderhouden livrei over den arm, welke hij op het ijzeren ledikant wierp met de woorden:

„Die kleeren zullen je wel passen — je bent nogal goed uit de kluiten gewassen!”

„Ik dank je voor het compliment Joseph! Zeg mij eens — hoe laat wordt er hier in huis gegeten?”

„Het middagmaal is voor de bedienden om twaalf uur en voor mevrouw om één uur! Het is nu kwart voor twaalf, dus je zult je wat moeten reppen, als je wilt meeeten! Het dienvertrek verbindt zich achter in het huis, dicht bij de trap — je zult het wel vinden!”

„Maak je maar niet bezorgd, oude!” hernam Raffles, en reeds begon hij zijn eigen chauffeurskleederen te verwisselen tegen de livrei.

In tien minuten had hij dit werk verricht en daarop begaf hij zich naar het gemeenschappelijke dienvertrek, waar hij reeds alle bedienden aanwezig vond, niet minder dan twaalf in getal.

— zeven mannen en vijf vrouwen.

Hij begon zich dadelijk voor te stellen en daarop namen allen plaats aan de langwerpige tafel, die in het midden van het groote vertrek stond, waarna de maaltijd terstond een aanvang nam.

Onder het eten gaf Raffles zijn oogen goed den kost en het duurde niet lang of zijn aandacht bepaalde zich tot een tamelijk jong meisje, met een knap, maar eenigszins breed gezicht, hetwelk duidelijk haar Slavische afkomst verried.

Het was toevallig juist de kamenier van Mathilde von Breitenbach en haar naam was Olga Rothweill.

Zij had prachtige zwarte oogen, die spottend en brutaal rond keken, en die grooten indruk schenen te hebben gemaakt op den huisknecht, een roodharig heerschap, krachtig gebouwd, die haar dan ook ijverig het hof maakte.

Daar Raffles volstrekt geen reden had, om voor zich zelf te verbergen, dat hij hongerig was, tastte hij goed toe en liet zich den maaltijd voortreffelijk smaken.

Toen allen opstonden, wist hij dicht in de buurt van de kamenier te komen en eenige minuten later was hij al zoo familiaar, dat hij haar gekscherend in het haar durfde grijpen.

Zij sloeg dadelijk vinnig van zich af, blijkbaar niet gediend van deze vrijpostigheid — maar Raffles had zijn doel bereikt — er raakten een paar haarspelden los, die hij haastig en galant voor haar oprapte.

Die haarspelden hadden gegolfde punten....

Raffles was er echter de man niet naar, om over één nacht ijs te gaan en hij overtuigde zich ervan, dat de andere meisjes het haar of kort geknipt óf op zoodanige wijze opgemaakt droegen dat zij geen haarspelden noodig hadden.

Het zeide wel niet alles — maar het was toch zeker de moeite waard, om het te onthouden — en Raffles onthield het dan ook!

Van dat oogenblik af liet hij het kameniertje bijna niet meer uit het oog, en als zij niet vermoedde, dat hij in de nabijheid was — dan was hij het toch!

Intusschen was het voor Raffles een verre van gemakkelijke taak, want hij wist maar al te goed, dat hij door Karl Weinrauch bespied werd.

De slimme detective had waarschijnlijk onmiddellijk begrepen, dat Raffles onder de een of andere vermomming weer zou komen opdagen, en hij zelf had waarschijnlijk aan Mathilde von Breitenbach den raad gegeven, in geval Raffles

zich mocht komen aanbieden voor een vacante plaats, hem dadelijk aan te nemen.

Natuurlijk kon Weinrauch zich vergissen en kon de man, die kwam solliciteeren, inderdaad de eerlijkste bedoelingen hebben en de man zijn, voor wien hij zich uitgaf, maar dat zou een slimme vos als Weinrauch spoedig genoeg zien!

Het was dus voor Raffles meer dan ooit zaak, een oogje in het zeil te houden en zich vooral niet bloot te geven.

Intusschen werd het hem al spoedig duidelijk dat Weinrauch zelf nog volstrekt geen spoor gevonden had en als het ware in het duister rondtastte.

Omstreeks half drie moest Raffles met zijn nieuwe meesteres uitrijden.

Hij had echter den tijd gevonden zich op de hoogte te stellen van de inrichting der drie auto's, welke hij in de garage aantrof en hij behoefde dus niet bevreesd te zijn een dwaas figuur te slaan.

En zijn meesteres moest dan ook wel erkennen, dat de man, dien zij in dienst had genomen — hij mocht dan Raffles zijn of iemand anders — in ieder geval de chauffeurskunst volkomen machtig was.

Hij bestuurde den wagen, een groote Lancia, met vaste hand en alsof hij reeds jaren in deze omgeving had gereden.

Het deed Raffles leed, dat hij eenige uren van het kasteel verwijderd moest blijven, en dus niet in staat was, de gangen van de kamenier na te gaan, maar dat ging nu eenmaal niet anders, en hij had er reeds spijt van, zich niet liever als huisknecht te hebben aangemeld!

Weliswaar bestond er weinig kans, dat Olga Rothweill, verondersteld natuurlijk, dat zij inderdaad degene was geweest, die Mathilde op dien avond bespied had, haar pogingen om de juweelen te ontdekken, ook midden op den dag niet zou laten varen.

Het was ongeveer vier uur, toen Raffles de auto weder stalde en de eerste, dien hij op de binnenplaats bijna tegen het lijf liep, was Karl Weinrauch!

De detective keek den gewaanden chauffeur, een verontschuldiging mompelend, scherp aan en ging verder.

Raffles had snel een zakspiegeltje te voorschijn gehaald, en zag onder het voortloopen, dat de detective een tiental meters verder stilstond, om hem na te zien.

„Kijk jij maar, goede vriend!” bromde Raffles voor zich heen. „Zoo lang je niet met je

heele leger helpers komt, blijf ik nog altijd de sterkste! Je hebt natuurlijk heel veel lust, je maar aanstonds op mij te werpen en mij te arresteeren — maar dat zou je leelijk opbreken, omdat ik lichamelijk toch nog altijd de meerdere ben en je kunt mij toch ook bezwaarlijk zonder vorm van proces overhoop schieten! Eigenlijk gezegd zit je in een moeilijk parket,

want mijn getuigschriften, die je lastgeefster mij heeft afgenomen, zijn echt, en je bent er toch ook niet zoo vast van overtuigd, of ik wel degene ben, voor wien je me aanziet, en je wilt eerst zekerheid hebben! Nu, die zal ik je spoedig genoeg leveren, maar ik hoop, dat het dan te laat voor je is!

HOOFDSTUK VII.

DE MAN DIE HET LAATST LACHTE.

Het was omstreeks tien uur in den avond.

Van het oogenblik af, dat de duisternis gevallen was, had Raffles Olga Rothweill, die hij hoe langer hoe sterker begon te verdenken, geen oogenblik meer uit het oog verloren.

En hij was dan ook vastbesloten, om, in geval zijn meesteres hem mocht hebben bevolen, met haar uit te rijden, zich ziek te houden, teneinde de kamenier met het Slavische type te kunnen blijven nagaan.

Dit geschiedde echter niet, want Mathilde von Breitenbach ontving dien avond juist eenige gasten.

Onder deze gasten bevond zich een oud, eerwaardig man van minstens zeventig jaar, met een langen witten baard en spierwit hoofdhaar, dat in lange krullen tot op zijn schouders neer golfde.

Hij had een grooten bril op den neus, waarvan de glazen in een montuur van schildpad waren gevat en liep een weinig gebogen.

De Freifrau sprak hem aan met den titel van Geheimrat en behandelde hem met de grootste onderscheiding.

Raffles had een glimp van de gasten opgevangen, toen zij kwamen aanrijden in hun automobielen en het beviel hem hoe langer hoe minder, dat hij zich in zijn hoedanigheid van chauffeur bezwaarlijk binnenshuis kon vertoonen.

Natuurlijk was zijn plaats in de garage, bij de automobielen, of in het bediendenvertrek.

En toch was hij vast besloten, het er op te

wagen, daar hij de gangen van Olga Rothweill wilde nagaan.

Trouwens, het huis was zoo groot, dat het louter toeval zou zijn, als men hem tegen het lijf liep en zelfs in dat geval zou hij wel een of andere uitvlucht weten te vinden.

Toen hij dit besluit nam, bevond hij zich juist in het zooveen genoemde vertrek, waar zich slechts weinige bedienden bevonden, daar zij allen door den butler waren opgecommandeerd, teneinde de gasten te bedienen.

Het viel hem dus niet moeilijk, zonder dat het al te veel opviel, dit vertrek te verlaten en zich naar het voorste gedeelte van het huis te begeven.

Hij had van den huisknecht vernomen, dat de gasten bijeen waren in de groote zaal op de eerste verdieping, speciaal voor dit doel bestemd en waarvan de ramen uitzicht gaven op den weg die zich langs het kasteel uitstreckte.

Zooals hij wel dacht, kwam hij niemand in de half duistere gangen tegen, maar toen hij het portaal van de eerste verdieping bereikt had, werd zijn scherp geoeffend oor getroffen door een geluid, dat hij aanstonds herkende — het waren gedempte voetstappen van een persoon, die er schijnbaar groot belang bij had, dat men hem niet hoorde.

In een oogwenk had Raffles zich, lenig en onhoorbaar als een kat, in een der zijgangen verscholen.

Het was hier zeer duister, zijn livrei was don-

ker, en hij zou hier zeker niet zoo spoedig worden opgemerkt.

Raffles zelf daarentegen merkte al heel spoedig den Geheimrat op, die zijn aanwezigheid aanstonds verried door zijn spierwitten haardos.

De oude heer liep tamelijk haastig voort en scheen zijn schreden te richten naar de trap, welke naar de tweede verdieping leidde.

„Wat drommel — die eerwaardige grijsaard loopt bijzonder hard voor zijn jaren!” mompelde Raffles voor zich heen. „Het scheelt maar heel weinig, of hij zet er den draf in! En het heeft er veel van alsof hij iemand achtervolgt. Ik wil er het mijne van hebben!”

Raffles wachtte nog eenige oogenblikken, tot hij bijna niets meer zag van het witte haar en ging toen den Geheimrat achterna.

Deze besteedde inderdaad de trap, stond een oogenblik op het portaal stil en verdween toen in een der gangen, maar toch niet zóó snel, of Raffles had kunnen zien, waar hij bleef.

Met de grootste voorzichtigheid ging hij de nog overige treden van de trap op en hield zijn hoofd ter hoogte van den vloer, om zoo weinig mogelijk in het oog te loopen.

En wat hij zag moest hem wel verbazen!

Voor één der deuren van de gang stond, in gebukte houding, de Geheimrat!

Er viel niet aan te twijfelen — hij loerde door het sleutelgat!

En wat hij daar zag, scheen hem bijzonder veel belang in te boezemen, want hij bleef geruimen tijd in dezelfde houding staan!

„Een zonderlinge gast!” bromde Raffles voor zich heen. „Als ik mij niet vergis, kijkt hij daar door het sleutelgat van de deur, die toegang geeft tot het boudoir van Mathilde von Breitenbach! Lieve hemel, ik mag toch niet aannemen, dat de vrouw des huizes zich daar bevindt, bezig om zich te verkleeden? Neen, die beleediging mag ik den ouden heer niet aandoen! Maar stil, hij schijnt er genoeg van te hebben en hij verwijderd zich vlug — hij verstopt zich ergens! Neen toch niet — hij schijnt zich te verwijderen!”

Inderdaad ging de Geheimrat verder en was even later verdwenen.

Een oogenblik later begreep Raffles de oorzaak van dit plotselinge vertrek.

De deur werd haastig geopend en het mooie hoofdje van Olga Rothweill verscheen om den hoek en dat hoofd wendde zich naar alle richtingen.

„Welzoo — vormde zij het onderwerp van zijn nieuwsgierigheid!” mompelde Raffles binnens-

monds. „Maar wat drommel — zou dan die eerwaardige oude heer...?”

Raffles voltooide zijn alleenspraak niet, maar er gleed een eigenaardige glimlach over zijn gelaat.

En hij wachtte rustig af, wat er verder zou gebeuren.

De kamenier bleef een oogenblik doodstil staan en het was duidelijk, dat zij zoeven eenig gerucht vernomen had, buiten op de gang, en dat zij thans onderzoek deed naar den aard daarvan.

Zij scheen nog een oogenblik besluiteloos te blijven staan, trad toen op de gang, deed de deur behoedzaam achter zich dicht en sloop de gang geheel ten einde, meermalen stilstaande, om achter zich te zien.

Heel aan het einde van de gang kon Raffles van zijn schuilplaats af tamelijk duidelijk de omtrekken onderscheiden van een vrij groot raam, waarvan hij wist, dat het uitzag op een zijweg, breed genoeg, om er aan twee auto's gelegenheid te geven, elkander te passeeren.

Hij keek nauwkeurig toe en zag, hoe Olga dit venster heel zachtjes opende, zich een weinig naar buiten boog en toen met haar zakdoek begon te wuiven.

Klaarblijkelijk gaf zij seinen aan iemand, die zich daar buiten op den weg bevond.

Zelfs in de duisternis zou de groote witte doek duidelijk zichtbaar moeten zijn.

„Zij is het dus — daaraan behoeven we nu niet langer te twijfelen!” zeide Raffles in zichzelf. „Wat voert zij nu uit? Stil — zij keert weer naar het boudoir terug.”

Inderdaad, de kamenier was haastig op haar schreden terug gekeerd en verdween het volgende oogenblik weder in het boudoir van haar meesteres.

Niet zoodra had zij de deur achter zich gesloten, of Raffles liep haastig de gang teneinde, keek uit het raam en kwam juist bijtijds om te zien, hoe een auto van middelmatige grootte zich langzaam over den zijweg verwijderde.

Voor zoover de duisternis toestond het te onderscheiden, zou hij zeggen, dat er vier mannen in den auto zaten.

„Wel, wel,” bromde Raffles. „Ik geloof, dat het hoog tijd voor mij wordt te handelen — de comédie nadert haar hoogtepunt! Dat kleine kamerkatje zou dus reeds de plaats van de juweelen ontdekt hebben! Een week zou haar daartoe voldoende zijn geweest? Welnu, het is zeer wel mogelijk — wij zullen ons er eens van overtuigen!”

In een oogwenk was hij bij de deur, bukte zich en bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Het was hem echter onmogelijk, iets te onderscheiden — blijkbaar had Olga iets voor het sleutelgat gehangen.

„Een slimme feeks — maar wij zullen haar die grappen wel afleeren!” bromde Raffles.

Hij haalde het kleine étui met instrumenten te voorschijn, dat hem bij dergelijke gelegenheden nooit verliet, nam er een stuk ijzerdraad uit, boog er met behulp van een buigtang een haakje aan, stak het door het sleutelgat en haalde nu zonder veel moeite een fijn zakdoekje naar zich toe, niet veel grooter dan een handpalm.

Hij bukte zich opnieuw en nu kon hij gemakkelijk een deel van het helderverlichte vertrek overzien.

Dadelijk viel zijn oog op Olga, die blijkbaar met den grootsten ijver bezig was naar een of andere verborgen schuilplaats te zoeken.

Zij stond bij een der wanden, juist tegenover de deur, met haar rug hier naar toe gekeerd, en tastte met haar fijne vingers langs het behang, leunde met het lichaam tegen den muur en drukte haar wang daar tegen, teneinde op deze wijze te kunnen zien, of zich ergens in den muur een verhevenheid bevond, verschoof de twee fraaie gravuren in lijsten, die tegen den wand waren opgehangen en voelde ook langs den plint.

Toen stampvoette zij driftig, maar zij scheen den moed nog niet op te geven en begon opnieuw met haar onderzoek.

„Zij brandt zich, naar het schijnt, anders zou zij niet met zooveel ijver zoeken, maar zij heeft de juiste plek nog niet ontdekt!” mompelde Raffles. „Wij hebben dus nog wel een half uurtje voor ons en er is dus nog wel tijd, Brand te waarschuwen! En niet alleen Brand, maar ook Henderson, want ik denk, dat hij in deze aangelegenheid een groote rol zal moeten vervullen!”

Volkómen onhoorbaar doorliep Raffles de gang in de tegenovergestelde richting weder, bereikte zoo de voorzijde van het huis en trad voor een smal venster, dat zich daar bevond.

Hij opende het, na zijn zaklantaarn in de hand te hebben genomen en gaf hiermede snel eenige seinen.

Hij wachtte toen een paar seconden, in spanning, of Brand het lichtsein wel zou hebben bespeurd, en daarop flikkerden snel achter elkander, met ongelijke tusschenpoozen, eenige lichtschijnsels een eind verder op den hoofdweg, ten bewijze, dat Brand het sein begrepen had.

Raffles tuurde in de duisternis naar buiten en een oogenblik later zag hij, hoe een donkere,

groote gedaante over den weg schoof — dat was de auto van Brand, die met gedoofde lichten reed.

Zoo snel hij kon, daalde hij de trappen af, bereikte den achtertuin, snelde deze door en heesch zich, dicht bij een der hoeken, op den muur, die daar ter plaatse den tuin van den zijweg scheidde.

Geen vijftig meter verder zag hij de auto met de vier mannen, welke hij zooeven reeds had waargenomen.

Hij legde zich plat op den muur, aan het oog onttrokken door het dichte loof van een kastanjeboom, die dicht bij den muur stond, en bleef rustig wachten, wat er zou geschieden.

Zijn geduld zou al spoedig beloond worden.

Er waren nog geen tien minuten verloop, of uit het struikgewas terzijde van den zijweg doeken eensklaps twee gedaanten op — Brand en James Henderson, zijn reusachtige chauffeur, die met een buitengewone kracht begiftigd was.

Voor zoover Raffles van zijn schuilplaats af zien kon zien, hield Brand den chauffeur van de auto met zijn revolver in bedwang, terwijl Henderson binnen enkele oogenblikken afrekende met de drie mannen, die zich in de auto bevonden.

De strijd was zeer kort, en de volkomen veraste automobilisten delfden smadelijk het onderspit tegen den reus, die alleen van zijn zware vuisten gebruik maakte.

De vier mannen werden allen gebonden en gekneveld, en toen, ver van elkander, met samen-gebonden voeten in het struikgewas neergelegd.

Wat de auto betreft, Henderson zette zich achter het stuurwiel en reed den wagen eenvoudig het bosch in, dat zich aan de rechterzijde van den zijweg uitstreckte.

Raffles had intusschen den kreet van den nachtuil laten hooren en een paar tellen later stond Brand aan den voet van den muur.

„Alles is goed gegaan, naar ik zie?” vroeg Raffles.

„Voortreffelijk! Henderson is juist de man, om iets dergelijks op te knappen!” antwoordde Brand met een gedempt lachje. „De kerels waren trouwens zóó verbluft, dat zij niet eens aan tegenstand schenen te denken! En nu zou ik wel eens willen weten, wie wij daar eigenlijk zoo onheusch hebben overvallen!”

„Hoogstwaarschijnlijk medeplichtigen van de kamenier, Brand!” antwoordde Raffles.

„Zij is het dus toch?” vroeg Brand op levendigen toon.

„Daar ben ik zeker van! Ik heb haar verrast,

terwijl zij zocht naar de geheime bergplaats van de juweelen — en het zal zeker niet lang meer duren, of zij heeft die bergplaats gevonden! Ik keer nu dadelijk weder terug om haar te bespionneeren — klim over den muur en laat Henderson op de afgesproken plaats met de auto wachten! Houd de achterzijde van het huis, waar wij ons nu bevinden, goed in het oog en let vooral op de vensters van de tweede verdieping — want daar zal het bedrijf van het drama zich wel afspelen! Let goed op het sein — het zal er om spannen!”

„Waar is Weinrauch?”

„Op het oogenblik geloof ik weder in de ontvangkamer van Mathilde von Breitenbach! Hij is tot Geheimrat gepromoveerd en ik moet zeggen, dat de witte pruik hem uitstekend staat — en zijn baard is, om kort te gaan, om voor te knielen!”

„Waar heb je hem gezien?”

„Voor de deur van het boudoir! Hij schijnt slimmer te zijn, dan ik dacht — of het toeval heeft hier de hand in het spel gehad! Hoe het ook zij — hij bespiedde Olga Rothweill en ik hen beiden! Tot dusverre heb ik nog de meeste troeven in handen en nu ga ik spoedig terug, teneinde te voorkomen, dat ik ze moet vergoopen! Oogen en ooren goed open, Brand!”

En voor de jonge man nog een opmerking had kunnen maken, was Raffles van den muur gesprongen en ging het huis weder binnen.

Waarom Weinrauch nog altijd niet gepoogd had hem te arresteeren, was hem niet recht duidelijk — of het moest zijn, omdat de sluwe detective eerst de zaak van de juweelen tot een goed einde wilde brengen.

Een oogenblik later was Raffles weder voor de deur van het boudoir teruggekeerd, maar hij had zich nog nauwelijks gebukt, of hij maakte zich haastig weder uit de voeten — opnieuw naderden er schreden.

Het was thans wat moeilijker voor Raffles, om zich onzichtbaar te maken, maar gelukkig stond er juist op deze plek een zeer groote staande klok, terzijde waarvan hij zich zoo goed en zoo kwaad als het ging verborg.

Hij keek voorzichtig om den hoek en zag den waardigen Geheimrat ten tooneele verschijnen, op de teenen naar de deur sluipen — en toen snel terzijde springen, om zich tegen den wand te drukken.

De deur werd geopend.

Op den drempel verscheen Olga Rothweill en zij droeg iets in de handen — een tamelijk groot kistje!

Naar allen schijn had zij tenslotte toch, na een week lang onverdroten te hebben gespeurd, de geheime bergplaats van de juweelen gevonden.

Zij wilde zich haastig verwijderen, maar Weinrauch trad haar in den weg en duwde haar weder in de kamer terug.

Het meisje slaakte een onderdrukten kreet van woede en teleurstelling, en snelde zoo vlug zij kon het boudoir in zijn geheele breedte door, naar een venster toe.

Zij rukte het vlug open — en het volgende oogenblik had zij het kistje met juweelen naar buiten geworpen.

Tegelijkertijd liet zij 'n schellen kreet hooren, teneinde aldus haar medeplichtigen te waarschuwen.

Weinrauch was haar gevolgd, maar niet vlug genoeg, om haar te kunnen beletten, de juweelen uit het venster te werpen.

Hij slaakte een kreet van woede en greep de dievegge bij den arm.

Raffles had dit alles gezien, want hij was dadelijk op de openstaande deur toegetreten, zoodra hij het meisje en den detective uit zijn gezichtsveld zag verdwijnen.

Snel als het weerlicht vloog hij de gang door, rukte het raam open, waarvoor hij zooveen Olga had zien staan en de waarschuwingskreet van den nachtuil weerklonk door de stilte.

Onmiddellijk werd de kreet ergens uit den tuin beantwoord, en een heldere stem riep:

„Wees onbezorgd — ik heb het!”

Het was Brand, die deze woorden gesproken had!

Raffles verloor geen tijd.

Hij nam zijn revolver in de vuist, ijfde weder naar de deur terug en riep naar binnen:

„Gij ziet wel, mijnheer Weinrauch, dat ik gelijk had, toen ik u aanbood, u naar de juweelen te helpen zoeken! Ik heb ze al gevonden!”

Met een schreeuw van toorn wendde de detective zich om — want inderdaad was de Geheimrat niemand anders geweest dan Weinrauch!

Maar reeds had Raffles onder het spreken den sleutel aan de binnenzijde uit het slot genomen en er hem aan den buitenkant weder op gedaan.

Hij trok de deur snel dicht en draaide den sleutel in het slot om.

„Tot ziens, mijn waarde!” riep hij door de gesloten deur.

Hij daalde vliegensvlug de trappen af, bereikte den tuin, snelde naar den muur, beklom

dien op dezelfde plek van zoeeven en liet zich aan den anderen kant weder vallen.

Reeds kwam de auto aanrijden en met een juichkreet hief Brand het kistje op, dat hij een paar minuten geleden zelf had opgevangen in-

plaats van de bandieten, voor wie het bestemd was, en riep:

„Kom spoedig in de auto, Raffles! Het spreekwoord heeft wel gelijk — wie het laatste licht, lacht het best!”

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De Dame uit Brussel.

**VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ,
GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!**

Een modern goed Kookboek

met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, inmaak, enz.

Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is **224 pagina's groot**, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, **gebonden in stevige linnen band** geleverd tegen den ongelooflijk lagen prijs van

95 cent

Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.

VOETBAL- ENTHOUSIASTEN

zowel zij, die het spel beoefenen
als zij, die belangstelling hebben

Ruim 300 bladz., zeer vele teekeningen en 64 interessante foto's. — Gebonden in stevigen band. Prijs slechts **f 1.25** Grepn uit den zeer gevarieerden inhoud:

De techniek. — Stoppen en drijven van den bal. — Trappen van den bal. — Het koppen van den bal. — Tactiek. — Samen spel. — De doelvrediger. — De achterspelers, de middenspelers, de voorspelers. — Aanval len en verdedigen. — Voetbal onder ongunstige omstandigheden. — Regels van het spel. Enz. enz.

voor voetbal, vermeerderd Uw zicht op deze interessante sport door het zeer aantrekkelijk geschreven, rijk-geïllustreerde boek **VOETBAL** dat in opdracht van de Technische Commissie van den Kon. Ned. Voetbalbond werd samengesteld door C. J. GROOTHOFF. De auteur heeft zijn rijke ervaringen op nationaal en internationaal voetbalgebied benut om een prettig leesbare en volledige behandeling van het moderne voetbal te geven. Eenige belangrijke onderwerpen zijn op vlotte en voor eenieder begrijpelijke wijze besproken door den bekenden sportjournalist JORIS VAN DEN BERGH. In een afzonderlijk hoofdstuk worden door DR. MEURER hygiënische voorschriften en voorbereiding voor belangrijke wedstrijden behandeld. — Het boek bevat zeer vele teekeningen tusschen den tekst en verder 64 foto's, alle voorzien van leerrijke onderschriften. Al dit illustratiemateriaal laat, inzake voetbalsport, duidelijk zien

hoe het wèl en hoe het niet moet!

KAREL LOTSY, de voorzitter van de Technische Commissie van den Kon. Ned. Voetbalbond, heeft in de voorrede van dit boek geschreven: „dat het werk gedeceideerd den toets der vergelijking kan doorstaan met elke andere uitgave op dit gebied en in welke taal die ook het licht zag.”

HERBERTS, de voorzitter van de Keuze-Commissie van den Kon. Ned. Voetbalbond, schreef er over:

„Het is een boekwerk, dat volstrekt aanspraak mag maken op doorwrochte volledigheid. 't Is een genoegn het te lezen. Wonderlijk, dat we op het gebied van voetbaltechniek en -strategie nooit uitgepraat raken. Het is een fijn boek.”

**BESTELT
SPOEDIG**

want de belangstelling voor dit boek is zeer groot. In korten tijd waren de 1e, 2e en 3e druk uitverkocht. Thans is verschenen de 4e vermeerderde en verbeterde druk. TOEZENDING VOLGT ONMIDDELLIJK NA ONTVANGST VAN ONDERSTAANDEN BON.

BON

Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen van N. V. Roman-, Boek- en Kunsthandel Leidschegr. 72A, Amsterdam, Giro 60092 „VOETBAL” gebonden in stevigen band. Het bedrag ad f 1.25 is heden aan u overgemaakt. Bedrag kan ook in postzegels worden ingezonden.

NAAM

ADRES

(R.B.K.)

*"Fluweel
voor de
keel"*

FIFTY = FIFTY

DE NIEUWE
AMERIKAANSCHЕ SIGARET

PRIJS IN HOLLAND

20 STUKS **15** cents
VOOR